

MINISTERSTVO SPRAVODLIVOSTI SLOVENSKEJ REPUBLIKY
Kancelária zástupcu SR pred súdmi EÚ

Judikatúra súdov EÚ

od 26. júla 2013 do 8. novembra 2013

(výber najdôležitejších rozhodnutí)

OBSAH

I.	Judikatúra Súdneho dvora.....	3
A.	Oblasť: Aproximácia právnych predpisov	3
B.	Oblasť: Azyl a víza.....	4
C.	Oblasť: Dane	5
D.	Oblasť: Doprava.....	7
E.	Oblasť: Duševné vlastníctvo	8
F.	Oblasť: Hospodárska a sociálna súdržnosť	9
G.	Oblasť: Inštitucionálne právo	9
H.	Oblasť: Ochrana spotrebiteľa	11
I.	Oblasť: Poľnohospodárstvo	13
J.	Oblasť: Prístup k dokumentom	14
K.	Oblasť: Sloboda usadiť sa	14
L.	Oblasť: Sociálna politika.....	15
M.	Oblasť: Štátna pomoc	16
N.	Oblasť: Územie slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.....	17
O.	Oblasť: Verejné obstarávanie	19
P.	Oblasť: Voľný pohyb kapitálu.....	20
Q.	Oblasť: Voľný pohyb osôb	21
R.	Oblasť: Životné prostredie.....	22
II.	Judikatúra Všeobecného súdu	24
A.	Oblasť: Duševné vlastníctvo	24
B.	Oblasť: Energia	25
C.	Oblasť: Hospodárska súťaž.....	25
D.	Oblasť: Mimozmluvná zodpovednosť EÚ.....	26
E.	Oblasť: Hospodárska a sociálna súdržnosť	27
F.	Oblasť: Obchodná politika.....	27
G.	Oblasť: Prístup k dokumentom	28
H.	Oblasť: Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	30
I.	Oblasť: Štátna pomoc	31

UPOZORNENIE

Tento prehľad je neoficiálnym dokumentom slúžiacim na účely informovania odbornej a všeobecnej verejnosti, ktorý má iba informatívnu povahu, nezohľadňuje najnovšie zmeny európskych ani vnútroštátnych právnych noriem a nezaväzuje Ministerstvo spravodlivosti SR. Účelom tohto prehľadu je iba upozorniť na najdôležitejšie aspekty rozhodnutí, ktoré sú v prehľade uvedené v zjednodušenej forme, preto je vždy nevyhnutné pracovať s autentickým textom vybraného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. Nedá sa vylúčiť, že pre riešenie konkrétneho problému môžu byť relevantné a dôležité aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré nie sú v tomto prehľade uvedené resp. iné aspekty v ňom uvedených rozhodnutí. V prehľade nie sú napríklad zaradené tie rozhodnutia, v ktorých sú síce uvedené dôležité výroky, tieto sú však iba zopakovaním už ustálenej judikatúry. Akékoľvek ďalšie šírenie alebo spracovanie tohto materiálu je možné len s predchádzajúcim súhlasom pôvodcu, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti SR.

I. JUDIKATÚRA SÚDNEHO DVORA

A. Oblasť: Aproximácia právnych predpisov

C-109/12 Laboratoires Lyocentre (3. 10. 2013)

Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Aproximácia právnych predpisov – Zdravotnícke pomôcky – Smernica 93/42/EHS – Humánne lieky – Smernica 2001/83/ES – Právomoc príslušného vnútroštátneho orgánu klasifikovať ako liek na humánne použitie prípravku uvádzaného na trh v inom členskom štáte ako zdravotnícka pomôcka, na ktorej je umiestnené označenie CE – Uplatniteľné konanie

Súdny dvor sa v predmetnom prípade zaoberal viacerými otázkami týkajúcimi sa klasifikácie liekov a zdravotníckych pomôcok. Rozhodol, že klasifikácia výrobku v jednom členskom štáte ako zdravotníckej pomôcky nebráni tomu, aby príslušné vnútroštátne orgány iného členského štátu klasifikovali tento istý výrobok ako liek. Rovnako sa venoval aj otázke, ako majú v podobných prípadoch postupovať orgány členských štátov. Súdny dvor napokon rozhodol, že v zásade nemožno v jednom členskom štáte z dvoch výrobkov obsahujúcich tú istú látku uvádzať na trh jeden ako liek a jeden ako zdravotnícku pomôcku, ak nie sú splnené špecifické okolnosti.

C-306/12 Spedition Welter (10. 10. 2013)

„Poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a kontrola plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti – Smernica 2009/103/ES – Článok 21 ods. 5 – Likvidačný zástupca – Oprávnenie prijímať doručované súdne písomnosti – Vnútroštátna právna úprava podmieňujúca platnosť tohto doručenia výslovným splnomocnením na prijímanie týchto písomností – Konformný výklad“

Vozidlo nemeckej spoločnosti bolo poškodené vo Francúzsku iným vozidlom. Následne táto spoločnosť ako poškodená podala žalobu na nemeckom súde voči francúzskemu poisťovateľovi. Žaloba však nebola doručená francúzskej poisťovni, ale nemeckej poisťovni, ktorá bola určená ako likvidačný zástupca francúzskej poisťovne. Vnútroštátny súd označil žalobu za neprípustnú z dôvodu, že táto nebola platne doručená francúzskej poisťovni. Podľa Súdného dvora k dostatočným právomociam, ktoré musí podľa smernice o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla mať likvidačný zástupca, patrí aj oprávnenie platne prijímať súdne písomnosti nevyhnutné na začatie konania o náhrade poistného plnenia pred príslušným súdom.

C-22/12 Haasová (24. 10. 2013)

C-277/12 Drozdovs (24. 10. 2013)

„Povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel – Smernica 72/166/EHS – Článok 3 ods. 1 – Smernica 90/232/EHS – Článok 1 – Dopravná nehoda – Smrť cestujúceho – Právo partnera a maloletého dieťaťa na náhradu ujmy – Nemajetková ujma – Náhrada ujmy – Krytie povinným poistením – Smrť rodičov maloletého navrhovateľa – Právo dieťaťa na náhradu ujmy“

Súdnemu dvoru bola v oboch prípadoch položená otázka týkajúca sa povinnosti poistného krytia náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej úmrtím osoby pri automobilovej nehode z povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel. Podľa Súdného dvora sa smernice o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel majú vykladať tak, že povinné poistenie vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Zároveň Súdny dvor v prípade Drozdovs rozhodol, že maximálna výška náhrady nemajetkovej ujmy podľa vnútroštátneho práva nemôže byť nižšia ako minimálna suma daná pre ujmy na zdraví smernicou.

C-442/12 Sneller (7. 11. 2013)

„Poistenie právnej ochrany – Smernica 87/344/EHS – Článok 4 ods. 1 – Slobodný výber advokáta poisteným – Ustanovenie vo všeobecných podmienkach vzťahujúcich sa na zmluvu o zabezpečení právnej pomoci v súdnych a správnych konaniach jedným zo zamestnancov poistiteľa – Náklady súvisiace s právnou pomocou poskytnutou externým právnym poradcom, ktoré sa uhradia len vtedy, ak je podľa poistiteľa nevyhnutné, aby sa prípadom zaoberal externý právny poradca“

V danom prípade bol Súdny dvor požiadaný podať výklad čl. 4 ods. 1 smernice o poistení právnej ochrany. Súdny dvor rozhodol, že tento článok bráni tomu, aby poistiteľ právnej ochrany, ktorý vo svojich poistných podmienkach stanovuje, že právna pomoc je v zásade zabezpečovaná jeho pracovníkmi, v nich tiež stanovil, že náklady na právnu pomoc poskytnutú advokátom alebo zástupcom, ktorého si poistený slobodne vybral, môžu byť uhradené len vtedy, ak sa poistiteľ domnieva, že sa prípadom musí zaoberať externý poradca. Skutočnosť, či právne zastúpenie v dotknutom súdnom alebo správnom konaní podľa vnútroštátneho práva je alebo nie je povinné, nemá vplyv na podaný výklad čl. 4 ods. 1.

B. Oblast: Azyl a víza

C-383/13 PPU G. a R. (10. 9. 2013)

„Vízová, azylová, prisťahovalecká politika a iné politiky, ktoré sa týkajú voľného pohybu osôb – Prisťahovalecká politika – Nelegálne prisťahovalectvo a neoprávnený pobyt – Repatriácia neoprávnených osôb – Smernica 2008/115/ES – Vrátenie neoprávnených osôb – Predĺženie zaistenia – Článok 15 ods. 2 a 6 – Právo na obhajobu – Právo byť vypočutý – Porušenie – Dôsledky“

V rámci konania o odsune podľa smernice 2008/115 boli zadržané dve osoby, ktorých zadržanie bolo predĺžené na dobu nepresahujúcu 12 mesiacov. V konaní o predĺžení zadržania neboli tieto osoby vypočuté, čím bolo porušené ich právo na obhajobu. Súdny dvor rozhodol, že ak sa v správnom konaní rozhodlo o predĺžení zaistenia, pričom bolo porušené právo byť vypočutý, vnútroštátny súd, ktorý je poverený posúdením zákonnosti tohto rozhodnutia, by mal rozhodnúť o zrušení zaistenia len vtedy, ak usúdi, že vzhľadom na všetky skutkové a právne okolnosti daného prípadu toto porušenie skutočne zbavilo zadržanú osobu možnosti uplatniť svoju obhajobu v takej miere, že správne konanie mohlo viesť k inému výsledku.

Rozhodnutie o zadržaní nemusí byť vnútroštátnym súdom automaticky zrušené z dôvodu porušenia práva na obhajobu.

Spojené konanie C-199/12 až C-201/12 X a i. (7. 11. 2013)

„Smernica 2004/83/ES – Minimálne ustanovenia pre priznanie postavenia utečenca alebo osoby oprávnenej na doplnkovú ochranu – Článok 10 ods. 1 písm. d) – Príslušnosť k určitej sociálnej skupine – Sexuálna orientácia – Dôvod prenasledovania – Článok 9 ods. 1 – Pojem ‚činy prenasledovania‘ – Obava z prenasledovania na základe príslušnosti k určitej sociálnej skupine – Činy dostatočne vážne na odôvodnenie takej obavy – Právna úprava postihujúca homosexuálne činy – Článok 4 – Individuálne posúdenie skutočností a okolností“

Traja občania troch rôznych tretích krajín požiadali kvôli údajnému prenasledovaniu z dôvodu ich sexuálnej orientácie v krajinách ich pôvodu o azyl v Holandsku. V krajinách ich pôvodu je homosexualita trestne postihovaná. Podľa Súdneho dvora osoby s homosexuálnou orientáciou tvoria určitú spoločenskú vrstvu na účely smernice 2004/83. Ďalej Súdny dvor dospel k záveru, že trest odňatia slobody musí byť považovaný za neprimerané alebo diskriminačné trestanie, a teda za akt prenasledovania v prípade, ak je skutočne vykonávaný. Orgány, ktoré posudzujú žiadosť o azyl, nemôžu rozumne od žiadateľa očakávať zdržanlivosť pri prejavovaní jeho sexuálnej orientácie či dokonca jej skrývanie z dôvodu, aby sa vyhol prenasledovaniu v krajine svojho pôvodu.

C. Oblasť: Dane

C-388/11 Le Crédit Lyonnais (12. 9. 2013)

„Daň z pridanej hodnoty – Šiesta smernica 77/388/EHS – Články 17 a 19 – Odpočítanie dane zaplatenej na vstupe – Používanie tovaru a služieb na plnenia podliehajúce dani a zároveň na plnenia oslobodené od dane – Pomerné odpočítanie dane – Výpočet pomernej časti – Pobočky so sídlom v iných členských štátoch alebo v tretích štátoch – Nezohľadnenie ich obratu“

Súdny dvor v predmetnom prípade riešil otázku odpočtu DPH v prípade spoločnosti s ústredím v jednom členskom štáte a pobočkami mimo tohto členského štátu. Rozhodol, že takáto spoločnosť nemôže na určenie odpočítateľnej pomernej časti DPH, ktorá sa na ňu uplatňuje v štáte sídla jej ústredia, zohľadniť obrat dosiahnutý jej pobočkami so sídlom v iných členských štátoch, ako ani obrat dosiahnutý jej pobočkami so sídlom v tretích štátoch. Takéto zohľadnenie nemôžu podľa Súdneho dvora členské štáty umožniť prijatím osobitných pravidiel výpočtu odpočítateľnej pomernej časti DPH pre jednotlivé „oblasti činnosti“ zdaniteľnej spoločnosti, pričom „oblasťami činností“ sa nemyslia zemepisné oblasti.

C-450/11 Európska komisia v. Portugalsko (26. 9. 2013)

C-309/11 Európska komisia v. Fínsko (26. 9. 2013)

C-296/11 Európska komisia v. Francúzsko (26. 9. 2013)

C-293/11 Európska komisia v. Grécko (26. 9. 2013)

C-269/11 Európska komisia v. Česká republika (26. 9. 2013)

C-236/11 Európska komisia v. Taliansko (26. 9. 2013)

C-193/11 Európska komisia v. Poľsko (26. 9. 2013)

C-189/11 Európska komisia v. Španielsko (26. 9. 2013)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Dane – DPH – Smernica 2006/112/ES – Články 306 až 310 – Osobitná úprava týkajúca sa cestovných kancelárií – Rozdiely medzi jednotlivými jazykovými verziami – Vnútroštátna právna úprava stanovujúca uplatnenie tejto osobitnej úpravy na iné osoby ako cestujúcich – Pojem ‚cestujúci‘ a ‚zákazník‘ – Vylúčenie niektorých predajov verejnosti z uvedenej osobitnej úpravy – Údaj na faktúre o výške odpočítateľnej DPH, ktorá nesúvisí s daňou splatnou alebo zaplatenou na vstupe – Všeobecné stanovenie základu dane pre dané obdobie – Nezlučiteľnosť“

Predmetné žaloby, ktoré EK vzniesla proti 8 členským štátom, sa týkali šiestej smernice o DPH, konkrétne jej ustanovení, ktoré zavádzajú špeciálny režim DPH pre cestovné kancelárie. Podľa EK členské štáty nesprávne transponovali čl. 306 až 310 smernice, keďže umožnili, aby zvláštny režim plnenia bol aplikovaný nielen na "cestujúcich", ale na akýkoľvek typ "zákazníkov". Pojmy zákazník a cestujúci sú v smernici použité rôzne v rôznych jazykových verziách. Súdny dvor rozhodol, že prístup založený na zákazníkovi je najvhodnejší k dosiahnutiu cieľov smernice, keďže umožňuje cestovným kanceláriám použiť zjednodušené pravidlá bez ohľadu na typ zákazníka, ktorému poskytujú služby, a taktiež podporuje rovnomerné rozdelenie príjmov medzi členského štáty. 7 žalôb EK Súdny dvor zamietol úplne, avšak čo sa týka Španielska, Súdny dvor na základe iných rozporov španielskeho vnútroštátneho práva so smernicou rozhodol, že Španielsko si nesplnilo povinnosti vyplývajúce mu z čl. 168, 226 a 306 až 310 smernice.

C-276/12 Sabou (22. 10. 2013)

„Smernica 77/799/EHS – Vzájomná pomoc orgánov členských štátov v oblasti priamych daní – Výmena informácií na požiadanie – Daňové konanie – Základné práva – Obmedzenie rozsahu povinností dožadujúceho členského štátu a dožiadaného členského štátu vo vzťahu k daňovníkovi – Neexistencia povinnosti informovať daňovníka o žiadosti o pomoc – Neexistencia povinnosti vyzvať daňovníka, aby sa zúčastnil výsluchu svedkov – Právo daňovníka spochybníť vymenenú informáciu – Minimálny obsah vymenenej informácie“

V tejto veci išlo o spor medzi daňovníkom a českou daňovou správou z dôvodu neuznaných výdavkov v iných členských štátoch. Základom pre neuznanie boli výsledky dožiadaní v zmysle smernice 77/799. Daňovník sa predovšetkým bránil, že o príslušných dožiadaniach nebol informovaný. Súdny dvor rozhodol, že zo smernice daňovníkom nevyplýva právo byť informovaný o žiadosti o pomoc medzi daňovými orgánmi členských štátov. Taktiež smernica neupravuje otázku, za akých podmienok môže daňovník spochybníť informácie poskytnuté dožiadateľným členským štátom, ako ani žiadne osobitné požiadavky v súvislosti s obsahom dožiadanej informácie.

C-431/12 SC Rafinária Steaua Română (24. 10. 2013)

„Dane – Daň z pridanej hodnoty – Úhrada nadmerného odpočtu DPH započítaním – Zrušenie výmerov týkajúcich sa započítania – Povinnosť zaplatiť úroky z omeškania zdaniteľnej osobe“

V tejto veci bolo sporné, či je v rozpore s právom EÚ, ak zdaniteľnej osobe, ktorá požiadala o vyplatenie nadmerného odpočtu DPH, ktorú dlhovala a zaplatila na vstupe, daňový orgán členského štátu nemôže priznať úroky z omeškania vyplývajúce z toho, že tento daňový orgán neskoro vyplatil nadmerný odpočet, a to za obdobie, počas ktorého boli v platnosti správne akty vylučujúce vyplatenie nadmerného odpočtu, ktoré boli neskôr zrušené rozhodnutím vnútroštátneho súdu. Súdny dvor rozhodol, že nevyplatenie úrokov z omeškania za obdobie, v ktorom oprávnený subjekt nemohol disponovať so svojimi finančnými prostriedkami zdržiavanými daňovým orgánom, je v rozpore s čl. 183 smernice 2006/112.

Spojené veci C-249/12 a C-250/12 Tulicã a i. (7. 11. 2013)

„Dane – DPH – Smernica 2006/112/ES – Články 73 a 78 – Transakcie s nehnuteľnosťami vykonané fyzickými osobami – Kvalifikovanie týchto transakcií ako zdaniteľných plnení – Stanovenie dlžnej DPH v prípade, keď strany v súvislosti s touto daňou nestanovili nič v zmluve – Existencia alebo neexistencia možnosti dodávateľa získať späť DPH od nadobúdateľa – Dôsledky“

Smernicu o DPH treba vykladať tak, že ak bola cena za dodanie veci určená bez akejkoľvek zmienky o DPH a dodávateľ uvedenej veci je zdaniteľnou osobou povinnou odviešť DPH zo zdaniteľnej transakcie, treba dohodnutú cenu v prípade, že dodávateľ nemá možnosť od nadobúdateľa získať späť DPH vyžadovanú daňovou správou, považovať za cenu, ktorá už zahŕňa DPH.

D. Oblast: Doprava**C-509/11 ÖBB-Personenverkehr (26. 9. 2013)**

„Nariadenie (ES) č. 1371/2007 – Práva a povinnosti cestujúcich v železničnej preprave – Článok 17 – Náhrada ceny prepravného dokladu v prípade meškania – Vylúčenie v prípade vyššej moci – Prípustnosť – Článok 30 ods. 1 prvý pododsek – Právomoci vnútroštátneho orgánu povereného vykonávaním tohto nariadenia – Možnosť nariadiť železničnému prepravcovi zmenu jeho podmienok poskytovania náhrad cestujúcim“

Podľa Súdneho dvora vnútroštátny orgán, ktorý je zodpovedný za vykonávanie nariadenia o právach a povinnostiach cestujúcich v železničnej preprave, nie je oprávnený záväzne nariadiť železničnému podniku obsah podmienok, za ktorých sa vypláca náhrada prepravného dokladu v súlade s nariadením. Toto oprávnenie by mal iba v prípade, ak by mu ho udelilo vnútroštátne právo. Ďalej Súdny dvor rozhodol, že železničný podnik nemôže odmietnuť poskytnúť náhradu ceny cestovného dokladu v prípade meškania vlaku spôsobeného vyššou mocou s odvolaním sa na Jednotné právne predpisy pre zmluvu o medzinárodnej železničnej preprave cestujúcich Dohovoru o medzinárodnej železničnej preprave z 9. mája 1980. Cestujúci vlakom tak majú nárok na náhradu cestovného podľa nariadenia v prípade meškania, aj keď toho meškание spôsobila vyššia moc. Režim náhrady podľa nariadenia sa

totiž líši od režimu podľa Jednotných právnych predpisov. Kým v prvom prípade ide o paušálnu náhradu, v druhom prípade ide o režim zodpovednosti.

C-317/12 Lundberg (3. 10. 2013)

„Cestná doprava – Nariadenie (ES) č. 561/2006 – Povinnosť používať tachograf – Výnimky pre nekomerčnú nákladnú dopravu – Pojem – Doprava vykonávaná súkromnou osobou v rámci jej voľno časovej aktivity ako rallye jazdec na amatérskej úrovni, ktorá je čiastočne financovaná príspevkami tretích osôb“

V tomto prípade Súdny dvor poskytol výklad pojmu „nekomerčná nákladná doprava“, na ktorú sa v zmysle nariadenia 561/2006 nevzťahuje povinnosť používať schválený tachograf. Pojem „nekomerčná nákladná doprava“ podľa Súdneho dvora zahŕňa nákladnú dopravu uskutočňovanú fyzickou osobou na jej vlastný účet a výlučne v rámci jej voľno časovej aktivity, ak je táto doprava čiastočne financovaná z finančných príspevkov tretích osôb a nezakladá nárok na žiadnu odmenu.

C-369/11 Európska komisia v. Talianska republika (3. 10. 2013)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Doprava – Smernica 2001/14/ES – Článok 4 ods. 1 a článok 30 ods. 3 – Pridelovanie kapacity železničnej infraštruktúry – Spoplatňovanie – Poplatky za infraštruktúru – nezávislosť manažéra infraštruktúry“

V tomto prípade ide o ďalšiu zo žalôb¹ o nesplnenie povinnosti podaných EK proti niektorým členským štátom, v tomto prípade proti Taliansku, za nesplnenie povinností zo smerníc upravujúcich fungovanie odvetvia železničnej dopravy. EK v tomto prípade uspela so svojou výhradou, že Taliansko nezabezpečilo nezávislosť manažéra infraštruktúry v prípade stanovenia poplatkov za prístup k infraštruktúre a pridelovania kapacity železničnej infraštruktúry. EK však nepreukázala, že by Taliansko nezabezpečilo nezávislosť regulačného orgánu, a preto so svojou druhou výhradou neuspela.

E. Oblasť: Duševné vlastníctvo

C-661/11 Martín Y Paz Diffusion (19. 9. 2013)

„Ochranné známky – Smernica 89/104/EHS – Článok 5 – Súhlas majiteľa ochrannej známky s používaním rovnakého označenia treťou osobou – Súhlas udelený v rámci zdieľania – Možnosť uvedeného majiteľa ukončiť zdieľanie ochrannej známky a obnoviť jej výlučné používanie“

Majiteľ ochranných známk na základe vzájomnej dohody dobrovoľne zdieľal svoje ochranné známky s treťou osobou, avšak po určitej dobe sa rozhodol odvolať svoj súhlas s ich používaním. Súdny dvor rozhodol, že majiteľ ochrannej známky nemôže byť pripravený o možnosť odvolať sa na svoje výlučné právo z uvedených ochranných známk voči tretím

¹ Pozri napríklad rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 2013 vo veci C-412/11 *Európska komisia v. Luxemburské veľkovoľvodstvo*, zatiaľ neuvverejnený v zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu, rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 2013 vo veci C-545/10 *Európska komisia v. Česká republika*, zatiaľ neuvverejnený v zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu a rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 2013 vo veci C-627/10 *Európska komisia v. Slovinská republika*, zatiaľ neuvverejnený v zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu (prehľad judikatúry z MRK – júl 2013, s. 8).

osobám a o možnosť sám vykonávať svoje výlučné právo pre tovary rovnaké, ako sú tovary tretích osôb.

F. Oblasť: Hospodárska a sociálna súdržnosť

C-115/12 P Francúzska republika v. Európska komisia (26. 9. 2013)

„Odvolaie – Európsky fond pre regionálny rozvoj (EFRR) – Štrukturálna pomoc Spoločenstva v oblasti Martinik – Zníženie finančnej pomoci – Verejné zmluvy na zhotovenie prác – Súlad činností s ustanoveniami práva Únie – Koordinácia postupov verejného obstarávania prác – Smernica 93/37/EHS – Článok 2 – Pojem ‚priama subvencia‘ – Pojem ‚zariadenia určené na šport, rekreáciu a oddych‘“

EK zrušila celý príspevok z EFRR vo výške 12 460 000 eur pre projekt rozšírenie a rekonštrukciu rekreačného strediska v oblasti Martinik z dôvodu nedodržania postupu verejného obstarávania, keďže predmetný projekt bol z nadpolovičnej väčšiny financovaný verejnými obstarávateľmi. Súdny dvor odvolanie Francúzska voči rozsudku Všeobecného súdu, ktorým Všeobecný súd potvrdil rozhodnutie EK, zamietol v celom rozsahu.

G. Oblasť: Inštitucionálne právo

C-77/11 Rada EÚ v. Európsky parlament (17. 9. 2013)

„Žaloba o neplatnosť – Prijatie všeobecného rozpočtu Únie na rozpočtový rok 2011 s konečnou platnosťou – Akt predsedu Parlamentu, ktorým vyhlasuje toto prijatie s konečnou platnosťou – Článok 314 ods. 9 ZFEÚ – Ustanovenie ročného rozpočtu Únie Parlamentom a Radou – Článok 314 ods. 1 ZFEÚ – Zásada inštitucionálnej rovnováhy – Zásada zverených právomocí – Povinnosť lojálnej spolupráce – Dodržanie podstatných formálnych náležitostí“

Rada tvrdila, že predseda Európskeho parlamentu porušil čl. 314 ZFEÚ, keď sám, to znamená bez predsedu Rady, podpísal legislatívny akt, ktorým sa prijal rozpočet na rok 2011. Rada a Európsky parlament majú od nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy spoločnú právomoc ohľadom prijímania rozpočtu v súlade s osobitným legislatívnym postupom. Súdny dvor žalobu Rady zamietol v celom rozsahu. Predseda parlamentu má podľa Súdneho dvora právomoc na základe čl. 314 ods. 9 ZFEÚ sám podpísať prijatie rozpočtu.

C-626/11 P PPG a SNF v. ECHA (26. 9. 2013)

„Odvolaie – Európska chemická agentúra (ECHA) – Registrácia, hodnotenie a autorizácia chemických látok – Nariadenie (ES) č. 1907/2006 (nariadenie REACH) – Články 57 a 59 – Látky podliehajúce autorizácii – Identifikácia akrylamidu ako látky vzbudzujúcej veľmi veľké obavy – Zahŕnutie do zoznamu navrhovaných látok – Uverejnenie zoznamu na internetovej stránke ECHA – Žaloba o neplatnosť podaná pred týmto uverejnením – Prípustnosť“

Podľa Súdneho dvora dospel Všeobecný súd k nesprávnemu záveru o neprípustnosti žaloby z dôvodu, že bola podaná pred dátumom uverejnenia napádaného rozhodnutia. Od uverejnenia aktu začínajú plynúť lehoty na podanie žaloby, po ktorých uplynutí sa tento akt stane konečným. Toto uverejnenie však nie je podmienkou vzniku práva podať proti

predmetnému aktu žalobu. Účel lehoty na podanie žaloby spočíva v zabezpečení právnej istoty, a tento účel nie je nijak spochybnený podaním žaloby pred zverejnením aktu.

C-625/11 P PPG a SNF v. ECHA (26. 9. 2013)

„Odvolanie – Európska chemická agentúra (ECHA) – Registrácia, hodnotenie a autorizácia chemických látok – Nariadenie (ES) č. 1907/2006 (nariadenie REACH) – Články 57 a 59 – Látky podliehajúce autorizácii – Identifikácia akrylamidu ako látky vzbudzujúcej veľmi veľké obavy – Zahrnutie do zoznamu navrhovaných látok – Uverejnenie – Lehota na podanie žaloby – Článok 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu – Dátum, od ktorého začína plynúť táto lehota v prípade žaloby smerujúcej proti rozhodnutiu uverejnenému výlučne na internete – Právna istota – Účinná súdna ochrana“

Súdny dvor zrušil rozhodnutie Všeobecného súdu, ktorým Všeobecný súd zamietol žalobu dvoch spoločností ako neprípustnú z dôvodu nedodržania lehoty na podanie žaloby. Súdny dvor rozhodol, že čl. 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, ktorý stanovuje, že ak lehota určená na podanie žaloby proti aktu vydanému inštitúciou začína plynúť odo dňa uverejnenia tohto aktu, lehota sa počíta od konca 14. dňa po jeho uverejnení v Úradnom vestníku EÚ, sa má vykladať tak, že je aplikovateľný nielen na rozhodnutia uverejnené v Ú. v. EÚ, ale aj na rozhodnutia publikované iným spôsobom (v tomto prípade na webovej stránke ECHA).

C-583/11 P Inuit Tapiriit Kanatami a i. v. Európsky parlament a Rada EÚ (3. 10. 2013)

Odvolanie – Nariadenie (ES) č. 1007/2009 – Obchodovanie s výrobkami z tuleňov – Obmedzenia dovozu uvedených výrobkov a ich uvádzania na trh – Žaloba o neplatnosť – Prípustnosť – Právo fyzických alebo právnických osôb podať žalobu – Článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ – Pojem „regulačné akty“ – Právne akty – Základné právo na účinnú súdnu ochranu

V tomto prípade sa žalobcovia svojím odvolaním domáhali neplatnosti uznesenia² Všeobecného súdu, ktorým tento súd zamietol ako neprípustnú ich žalobu smerujúcu k zrušeniu nariadenia 1007/2009. Súdny dvor sa stotožnil s argumentáciou a so závermi Všeobecného súdu a odvolanie v celom rozsahu zamietol. Predovšetkým podľa neho pojem regulačný akt nezahŕňa legislatívne akty, takže nie je možné odvolávať sa v tomto prípade na nové pravidlá prípustnosti žalôb jednotlivcov, ktoré vo vzťahu k regulačným aktom zaviedla Lisabonská zmluva. Keďže základné nariadenie predstavuje legislatívny akt, fyzické a právnické osoby ho môžu na súdoch EÚ napadnúť žalobou len za predpokladu, že sú ním priamo a osobne dotknuté. V danom prípade však neboli tieto podmienky prípustnosti splnené. Napokon Súdny dvor uviedol, že ani Charta základných práv EÚ nevyžaduje bezpodmienečný prístup jednotlivcov k súdom EÚ, pokiaľ ide o legislatívne akty EÚ.

C-137/12 Európska komisia v. Rada EÚ (22. 10. 2013)

„Žaloba o neplatnosť – Rozhodnutie Rady 2011/853/EÚ – Európsky dohovor o právnej ochrane služieb založených na podmienenom prístupe alebo pozostávajúcich z podmieneného

² Pozri uznesenie Všeobecného súdu zo 6. septembra 2011 vo veci T-18/10 *Inuit Tapiriit Kanatami a i. v. Európsky parlament a Rada Európskej únie*, Zb. 2011, s. II-05599 (prehľad judikatúry z MRK – september 2011, s. 29).

prístupu – Smernica 98/84/ES – Právny základ – Článok 207 ZFEÚ – Spoločná obchodná politika – Článok 114 ZFEÚ – Vnútorňý trh“

EK napadla žalobou na Súdnom dvore Rozhodnutie Rady o podpise Európskeho dohovoru o právnej ochrane služieb založených na podmienenom prístupe alebo pozostávajúcich z podmieneného prístupu v mene EÚ. Súdny dvor v tejto veci nadviazal na svoju judikatúru ohľadom čl. 207 ZFEÚ, ktorý upravuje právomoc EÚ vo veci spoločnej obchodnej politiky.³ Vo veci samej Súdny dvor vyhovel žalobe EK a zrušil napadnuté rozhodnutie. Okrem čl. 218 ods. 5 ZFEÚ totiž malo byť dané rozhodnutie v súlade s jeho cieľmi a cieľom dohovoru prijaté na základe čl. 207 ods. 4 ZFEÚ, ktorý sa týka spoločnej obchodnej politiky, a nie na základe čl. 114 ZFEÚ, ktorý sa týka fungovania vnútorného trhu. Súdny dvor zároveň zachoval účinky zrušeného rozhodnutia až do času, kým Rada neprijme nové rozhodnutie na platnom právnom základe.

H. Oblasť: Ochrana spotrebiteľa

C-435/11 CHS Tour Services (19. 9. 2013)

„Smernica 2005/29/ES – Nekalé obchodné praktiky – Obchodný katalóg obsahujúci nesprávnu informáciu – Kvalifikovanie ako ‚nekalá obchodná praktika‘ – Prípád, v ktorom obchodníkovi nemožno vyčítať nijaké porušenie povinnosti náležitej starostlivosti“

Cestovná kancelária Team4Travel na základe zmluvného dojednania s hotelmi uviedla vo svojich katalógoch, že ubytovanie v týchto hoteloch je možné exkluzívne cez ňu. Ubytovacie kapacity v rovnakých hoteloch si ale zabezpečila aj konkurenčná cestovná kancelária CHS Tour Services, ktorá tvrdí, že Team4Travel porušuje zákaz nekalých obchodných praktík. Hoci Team4Travel pri distribuovaní katalógov nevedela o nedodržaní zmluvnej dohody o exkluzivite zo strany príslušných hotelov, informácia o exkluzivite bola objektívne nesprávna, a podľa vnútroštátneho súdu teda klamlivá. Súdny dvor rozhodol, že každá klamlivá obchodná praktika, ktorá spĺňa všetky kritériá uvedené v čl. 6 ods. 1 smernice o nekalých obchodných praktikách, je nekalá a zakázaná a nie je potrebné overovať, či takáto praktika je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti v zmysle tej istej smernice.

C-59/12 Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs (3. 10. 2013)

„Smernica 2005/29/ES – Nekalé obchodné praktiky – Pôsobnosť – Klamlivé informácie rozširované zdravotnou poisťovňou v systéme zákonného sociálneho zabezpečenia – Poisťovňa založená ako verejnoprávny subjekt“

V tomto prípade Súdny dvor rozhodol, že smernica o nekalých obchodných praktikách sa vzťahuje aj na verejnoprávny subjekt poverený úlohou všeobecného záujmu, akou je správa zákonného fondu zdravotného poistenia.

³ Pozri rozsudok Súdneho dvora z 18. júla 2013 vo veci C-414/11 *Daiichi Sankyo a i.*, zatiaľ nepublikovaný v Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu (prehľad judikatúry z MRK – júl 2013, s. 26).

C-32/12 Duarte Hueros (3. 10. 2013)

„Smernica 1999/44/ES – Práva spotrebiteľa v prípade nesúladu tovaru so zmluvou – Malý význam tohto nesúladu – Vylúčenie odstúpenia od zmluvy – Právomoci vnútroštátneho súdu“

V tomto prípade bol Súdny dvor konfrontovaný so španielskou vnútroštátnou úpravou, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu *ex officio* priznať spotrebiteľovi zníženie ceny tovaru, na ktoré má spotrebiteľ právo, ak spotrebiteľ žiada výlučne odstúpenie od zmluvy, ktoré však nemožno priznať vzhľadom na málo významný nesúlad tovaru so zmluvou. Zároveň spotrebiteľ nemá možnosť v neskoršom štádiu konania rozšíriť svoju žalobu o návrh na zníženie ceny tovaru, ani podať v tomto smere novú žalobu. Súdny dvor vzhľadom na uvedené charakteristiky španielskej vnútroštátnej úpravy rozhodol, že takáto právna úprava je v rozpore so zásadou efektivity, a teda s právom EÚ, v tomto prípade so smernicou 1999/44.

C-218/12 Emrek (17. 10. 2013)

„Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Súdna právomoc v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (ES) č. 44/2001 – Spotrebiteľské zmluvy – Článok 15 ods. 1 písm. c) – Činnosť smerovaná do iného členského štátu – Nevyhnutnosť existencie príčinnej súvislosti medzi činnosťami predajcu smerovanými do členského štátu spotrebiteľa – Kvalifikovaná indícia – Mestská aglomerácia“

V tejto veci išlo o spor medzi spotrebiteľom s bydliskom v Nemecku a podnikateľom sídlacim vo Francúzsku. Tento podnikateľ prevádzkoval internetovú stránku, na ktorej ponúkal svoj tovar a na ktorej uvádzal aj nemecké kontaktné telefónne čísla vrátane medzinárodných predvolieb. Sporné v tomto prípade bolo, či sa vyžaduje existencia príčinnej súvislosti medzi spôsobom smerovania obchodnej alebo podnikateľskej činnosti do členského štátu bydliska spotrebiteľa, konkrétne internetovou stránkou, a uzavretím zmluvy s týmto spotrebiteľom na to, aby si spotrebiteľ mohol uplatniť svoje nároky na súde v mieste svojho bydliska na základe nariadenia Brusel I. Súdny dvor rozhodol, že na uplatnenie tohto ustanovenia sa existencia takejto príčinnej súvislosti nevyžaduje. Existencia takejto príčinnej súvislosti však predstavuje silnú indíciu v prospech toho, že príslušný podnikateľ skutočne svoju činnosť smeroval do členského štátu bydliska spotrebiteľa.

C-391/12 RLVS (17. 10. 2013)

„Smernica 2005/29/ES – Nekalé obchodné praktiky – Osobná pôsobnosť – Klamlivé opomenutia v skrytej reklame – Právna úprava členského štátu, ktorá zakazuje akékoľvek uverejnenie za odplatu bez označenia ‚inzercia‘ (‚Anzeige‘) – Úplná harmonizácia – Prísnejšie opatrenia – Sloboda tlače“

Z nemeckého vnútroštátneho práva vyplýva vydavateľom tlače povinnosť zreteľne označiť platené články uverejnené v tlači pojmom "inzercia". Vnútroštátny súd v spore medzi dvoma vydavateľmi tlače skúmal zlučiteľnosť tohto vnútroštátneho ustanovenia so smernicou o nekalých obchodných praktikách. Podľa Súdneho dvora sa však na túto smernicu nemožno za daných okolností odvolávať voči vydavateľom tlače, čiže nebráni uplatňovaniu tohto vnútroštátneho právneho predpisu. Normotvorca EÚ zatiaľ neprijal sekundárnu legislatívu

týkajúcu sa písanej tlače a z tohto dôvodu sú členské štáty stále príslušné ukladať povinnosti vydavateľom tlače, avšak musia pritom dodržiavať ustanovenia zmlúv.

I. Oblasť: Poľnohospodárstvo

C-434/12 Slancheva sila (12. 9. 2013)

„Spoločná poľnohospodárska politika – EPFRV – Nariadenie (EÚ) č. 65/2011 – Podpora rozvoja vidieka – Pomoc na zakladanie a rozvoj mikropodnikov – Pojem ‚umelo vytvorené podmienky‘ – Zneužívajúce konanie – Dôkazy“

Spoločnosť podala v rámci schémy pomoci „na zakladanie a rozvoj mikropodnikov“ žiadosť o financovanie projektu vybudovania fotovoltickej elektrárne. Identické žiadosti podali aj ďalšie dve spoločnosti s úzkym prepojením na prvého žiadateľa. Pomoc bola žiadateľovi zamietnutá. Podľa vnútroštátneho orgánu totiž žiadateľ umelo vytvoril podmienky požadované na poskytnutie pomoci. Súdny dvor dospel k záveru, že je v kompetencii vnútroštátneho súdu, aby posúdil, či chce žiadateľ umelým vytvorením podmienok požadovaných na získanie platby v rámci systému podpory z EPFRV výlučne získať výhodu, ktorá nie je v súlade s cieľom tohto systému podpory. Vnútroštátny súd pritom môže vychádzať nielen z okolností, akými sú právne, ekonomické a/alebo osobné vzťahy medzi osobami podieľajúcimi sa na podobných investičných projektoch, ale aj z indícií svedčiacich o existencii úmyselnej koordinácie medzi týmito osobami. Právo EÚ však bráni zamietnutiu pomoci len z dôvodu, že žiadateľ nemá funkčnú samostatnosť alebo že medzi žiadateľmi o pomoc existuje právny vzťah.

C-373/11 Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoüsis Kapnou (19. 9. 2013)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Posúdenie platnosti – Spoločná poľnohospodárska politika – Nariadenie (ES) č. 1782/2003 – Dodatočná platba pre zvláštne druhy poľnohospodárskej činnosti a kvalitnú produkciu – Miera voľnej úvahy ponechaná členským štátom – Diskriminácia – Články 32 ES a 34 ES“

Spoločnosť napadla zlučiteľnosť čl. 69 vyššie uvedeného nariadenia s právom EÚ. Na základe daného článku môžu členské štáty stanoviť rôzne percento odvodu na dodatočnú platbu výrobcom. Podľa Súdneho dvora samotný článok nestanovuje rôzne podmienky, ale za tých istých podmienok rovnakým spôsobom priznáva členským štátom určitú mieru voľnej úvahy, aby v rámci reformy spoločnej poľnohospodárskej politiky vykonali dodatočné platby.

C-101/12 Schaible (17. 10. 2013)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Poľnohospodárstvo – Nariadenie (ES) č. 21/2004 – Systém identifikácie a registrácie oviec a kôz – Povinnosť individuálnej elektronickej identifikácie – Povinnosť viesť register v chove – Platnosť – Charta základných práv Európskej únie – Sloboda podnikania – Proporcionalita – Rovnosť zaobchádzania“

Nariadenie 21/2004 zaviedlo okrem iného povinnosti chovateľov oviec a kôz identifikovať individuálne a elektronicke svoje zvieratá, a tiež viesť aktualizovaný register chovu. Pán Schaible, nemecký chovateľ oviec, sa na nemeckom vnútroštátnom súde bránil voči uvedeným povinnostiam. Súdny dvor predovšetkým rozhodol, že príslušné ustanovenia nariadenia 21/2004 sú platné. Uvedené ustanovenia môžu síce viesť k obmedzeniu slobody podnikania,

avšak sú odôvodnené legitímnymi cieľmi všeobecného záujmu, a to ochranou zdravia, bojom proti nákazám a dobrými životnými podmienkami, ako aj dokončením vnútorného trhu s týmito zvieratami. Takisto Súdny dvor rozhodol, že výnimka, ktorá oprávňuje členské štáty s malou populáciou oviec a kôz, aby elektronický systém identifikácie zaviedli voliteľne, nie je diskriminačná.

J. Oblasť: Prístup k dokumentom

C-280/11 P Rada EÚ v. Access Info Europe (17. 10. 2013)

„Odvolaie – Právo na prístup k dokumentom inštitúcií – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Článok 4 ods. 3 prvý pododsek – Ochrana rozhodovacieho procesu inštitúcií – Nóta Generálneho sekretariátu Rady o návrhoch predložených v rámci legislatívneho konania o reforme samotného nariadenia (ES) č. 1049/2001 – Čiastočný prístup – Odmietnutie prístupu k údajom o identite členských štátov, ktoré predložili návrhy“

Rada sa odvolala voči rozsudku Všeobecného súdu⁴, ktorým Všeobecný súd zrušil rozhodnutie Rady o odmietnutí prístupu k informáciám. Žiadosť o informácie sa týkala dokumentu, ktorý obsahoval návrhy zmien a doplnení nového znenia nariadenia. Rada tento dokument čiastočne sprístupnila, ale odmietla sprístupniť identity členských štátov, ktoré predložili pozmeňujúce návrhy na stretnutí pracovnej skupiny. Súdny dvor zamietol odvolanie Rady v celom rozsahu a potvrdil rozsudok Všeobecného súdu.

K. Oblasť: Sloboda usadiť sa

C-539/11 Ottica New Line di Accardi Vincenzo (26. 9. 2013)

„Články 49 ZFEÚ a 56 ZFEÚ – Sloboda usadiť sa – Verejné zdravie – Oční optici – Regionálna právna úprava, ktorá podmieňuje zriadenie nových predajní očnej optiky povolením – Demografické a geografické obmedzenia – Odôvodnenie – Spôsobilosť dosiahnuť sledovaný cieľ – Koherencia – Proporcionalita“

V tomto konaní išlo o vnútroštátne právo, podľa ktorého otvorenie novej optiky na Sicílii podliehalo určitým obmedzeniam (spádová oblasť 8000 obyvateľov na jednu optiku a vzdialenosť 300 m od inej predajne optiky). Obec povolila zriadenie ďalšej optiky na svojom území, nerešpektujúc pritom uvedené obmedzenia. Konkurenčný prevádzkovateľ optiky, Ottica New Line, napadol na súde toto rozhodnutie práve kvôli rozporu s uvedeným vnútroštátnym právom. Súdny dvor rozhodol, že služby poskytované v optikách spadajú pod ochranu verejného zdravia a na základe čl. 168 ZFEÚ majú členské štáty právomoc prijať právne predpisy za účelom organizácie zdravotníckych služieb (obdobne ako pri lekárňach), avšak musia pritom dbať na dodržiavanie práva EÚ. V tomto prípade Súdny dvor rozhodol, že hoci sporné vnútroštátne právo obmedzuje slobodu usadiť sa, toto obmedzenie sleduje legitímny cieľ ochrany verejného zdravia a je spôsobilé ho dosiahnuť, avšak príslušné vnútroštátne orgány musia oprávnenia, ktoré im predmetná právna úprava priznáva, využívať náležite, teda na základe transparentných a objektívnych kritérií.

⁴ Pozri rozsudok Všeobecného súdu z 22. marca 2011 vo veci T-233/09 *Access Info Europe v. Rada EÚ*, Zb. 2011, s. II-01073 (prehľad judikatúry z MRK – máj 2011, s. 23).

C-418/11 TEXDATA Software (26. 9. 2013)

„Právo obchodných spoločností – Sloboda usadiť sa – Jedenásta smernica 89/666/EHS – Zverejňovanie účtovných dokladov – Pobočka kapitálovej spoločnosti so sídlom v inom členskom štáte – Peňažná sankcia za nezverejnenie v stanovenej lehote – Právo na účinnú súdnu ochranu – Zásada rešpektovania práva na obhajobu – Vhodnosť, účinnosť, primeranosť a odradzujúci účinok sankcie“

Právo EÚ, konkrétne jedenásta smernica 89/666, ukladá členským štátom povinnosť zaviesť zverejňovanie účtovných dokladov obchodných spoločností a zároveň im dáva povinnosť ustanoviť vo svojom vnútroštátnom práve primerané sankcie pre prípad nezverejnenia takýchto dokladov. Rakúsko nezverejnenie účtovných dokladov v lehote 9 mesiacov postihuje okamžitou minimálnou pokutou 700 eur, a to bez zaslania výzvy a bez poskytnutia možnosti vyjadriť sa k vytýkanému nesplneniu. Súdny dvor rozhodol, že takáto vnútroštátna právna úprava nie je v rozpore s čl. 49 a 54 ZFEÚ, ani so zásadou účinnej súdnej ochrany a zásadou rešpektovania práva na obhajobu, ani v rozpore s čl. 12 jedenástej smernice.

C-85/12 LBI (24. 10. 2013)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Reorganizácia a likvidácia úverových inštitúcií – Smernica 2001/24/ES – Články 3, 9 a 32 – Vnútroštátny akt zákonodarcu priznávajúci reorganizačným opatreniam účinky likvidácie – Legislatívne ustanovenie zakazujúce alebo odkladajúce akúkoľvek žalobu proti úverovej inštitúcii po nadobudnutí účinnosti moratória“

V tejto veci išlo o situáciu, v ktorej bolo islandskej banke LBI vnútroštátnym súdom udelené moratórium na platby so spätnou účinnosťou. Vnútroštátny zákon ustanovil, že počas moratória sa nesmú proti spoločnostiam viesť súdne konania. Toto moratórium bolo vydané ako reorganizačné opatrenie v zmysle smernice 2001/24. Ešte pred jeho vydaním bolo začaté súdne konanie proti LBI vo Francúzsku. Súdny dvor rozhodol, že opatrenia prijaté na základe predmetného vnútroštátneho zákona sa majú považovať za opatrenia prijaté správnym alebo súdnym orgánom v zmysle smernice 2001/24, keďže vyvolávajú účinky iba prostredníctvom súdnych rozhodnutí priznávajúcich finančnej inštitúcii moratórium. Zároveň smernica nebráni tomu, aby vnútroštátny predpis priznal moratóriu spätné účinky.

L. Oblasť: Sociálna politika**C-614/11 Kuso (12. 9. 2013)**

„Sociálna politika – Rovnosť zaobchádzania s mužmi a so ženami – Smernica 76/207/EHS – Pracovná zmluva na dobu určitú uzatvorená pred pristúpením členského štátu – Uplynutie obdobia po pristúpení – Služobný poriadok stanovujúci deň skončenia platnosti zmluvy ako posledný deň kalendárneho roka, v ktorom zamestnanec dosiahol vek odchodu do dôchodku – Rozdielny vek mužov a žien“

Zamestnankyňa uzatvorila ešte pred pristúpením členského štátu k EÚ pracovnú zmluvu na dobu neurčitú, ktorá sa skončila dosiahnutím dôchodkového veku. Tento bol na základe vnútroštátneho práva ustanovený rozdielne pre mužov a ženy. Súdny dvor rozhodol, že takáto právna úprava predstavuje priamu diskrimináciu zakázanú smernicou 76/207 v prípade, že dotknutý pracovník dosiahne vek odchodu do dôchodku po pristúpení členského štátu k EÚ.

C-579/12 RX II Commission v. Strack (19. 9. 2013)

„Preskúmanie rozsudku Všeobecného súdu T-268/11 P – Verejná služba – Rozhodnutie Komisie, ktorým sa zamietá prenos platenej dovolenky za kalendárny rok, ktorú úradník nemohol čerpať počas referenčného obdobia z dôvodu dlhodobej nemocenskej dovolenky – Článok 1e ods. 2 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie – Článok 4 prílohy V služobného poriadku – Smernica 2003/88/ES – Článok 7 – Nárok na platenú dovolenku za kalendárny rok – Zásada sociálneho práva Únie – Článok 31 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie – Narušenie jednoty a vnútorného súladu práva Únie“

Súdny dvor zrušil rozsudok Všeobecného súdu o odvolaní proti rozsudku Súdu pre verejnú službu EÚ, ktorý sa týkal nároku bývalého zamestnanca EK na preplatenie dovolenky, ktorú si nemohol vyčerpať z dôvodu dlhodobej choroby. Nárok na platenú dovolenku za kalendárny rok je zásadou práva EÚ a je taktiež zakotvený v Charte základných práv EÚ a zároveň stanovený smernicou 2003/88. Súdny dvor rozhodol, že rozsudok Všeobecného súdu narúša jednotu a vnútorný súlad práva EÚ, keďže Všeobecný súd nesprávne vykladal služobný poriadok, a z toho dôvodu tento rozsudok zrušil. Zároveň odvolanie EK voči rozsudku Súdu pre verejnú službu EÚ zamietol.

C-476/11 HK Danmark (26. 9. 2013)

„Zásada zákazu diskriminácie na základe veku – Charta základných práv Európskej únie – Článok 21 ods. 1 – Smernica 2000/78/ES – Článok 6 ods. 1 a 2 – Zamestnanecký dôchodkový systém – Odstupňovanie výšky príspevkov na základe veku“

Zamestnanecký dôchodkový systém, v ktorom sú príspevky zamestnávateľa do tohto systému odstupňované na základe veku zamestnanca, nie je podľa Súdneho dvora v rozpore so zásadou diskriminácie na základe veku tak, ako je zakotvená v čl. 21 Charty základných práv EÚ a konkretizovaná smernicou 2000/78, pokiaľ rozdielne zaobchádzanie, ktoré z toho vyplýva, je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie legitímneho cieľa.

C-177/12 Lachheb (24. 10. 2013)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Sociálne zabezpečenie – Nariadenie (EHS) č. 1408/71 – Rodinná dávka – Bonus na dieťa – Vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje poskytovanie dávky ako bonifikácie na dieťa ex offico – Zákaz súbehu rodinných dávok“

Súdny dvor rozhodol, že bonus na dieťa, ktorý sa vypláca na každé dieťa v starostlivosti a ktorý je poskytovaný formou daňovej úľavy v zmysle vnútroštátneho zákona, zodpovedá verejnému príspevku do rodinného rozpočtu, ktorý je určený na zníženie výdavkov spojených so starostlivosťou o deti, a tým pádom predstavuje rodinnú dávku v zmysle smernice 1408/71.

M.Oblasť: Štátna pomoc**Spojené veci C-214/12 P, C-215/12 P a C-223/12 P Land Burgenland a i. v. Európska komisia (24. 10. 2013)**

„Odvolanie – Hospodárska súťaž – Štátna pomoc – Pomoc vyhlásená za nezákonnú a nezlučiteľnú so spoločným trhom – Pomoc poskytnutá skupine Grazer Wechelseitige (GRAWE) v rámci privatizácie spoločnosti Bank Burgenland AG – Stanovenie trhovej ceny –

Verejná súťaž – Nezákonné podmienky bez vplyvu na najvyššiu ponuku – Kritérium nazývané ‚kritérium súkromného predávajúceho‘ – Rozlišovanie povinností, ktoré má štát pri výkone verejnej moci a ktoré má v postavení akcionára – Skreslenie dôkazov – Povinnosť odôvodnenia“

Súdny dvor potvrdil rozsudok Všeobecného súdu⁵, v ktorom sa Všeobecný súd v rámci žaloby proti rozhodnutiu EK o štátnej pomoci zaoberal okrem iného určením trhovej ceny podniku vo vlastníctve verejného orgánu, a zamietol odvolania spolkovej krajiny Burgenland, Rakúskej republiky ako aj spoločnosti, ktorej bola štátna pomoc poskytnutá.

N. Oblasť: Územie slobody, bezpečnosti a spravodlivosti

C-251/12 van Buggenhout a van de Mierop (19. 9. 2013)

„Súdna spolupráca v občianskych veciach – Nariadenie (ES) č. 1346/2000 – Konkurzné konania – Článok 24 ods. 1 – Splnenie záväzku ‚v prospech dlžníka v konkurznom konaní‘ – Platba poukázaná veriteľovi tohto dlžníka“

Na príkaz dlžníka v úpadku (v konkurze) banka uhradila záväzok tohto dlžníka voči jednému z jeho veriteľov. Súdny dvor rozhodol, že takáto platba nepatrí do pôsobnosti čl. 24 ods. 1 nariadenia 1346/2000. Z tohto dôvodu má banka povinnosť vrátiť spornú sumu, ak to vyplýva z uplatniteľného vnútroštátneho práva. Opačný výklad tohto ustanovenia by viedol k zmenšeniu konkurznej podstaty a kolidoval by s cieľom zachovať čo najviac konkurznej podstaty pre veriteľov dlžníka v úpadku.

C-157/12 Salzgitter Mannesmann Handel (26. 9. 2013)

„Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Súdna spolupráca v občianskych veciach – Nariadenie (ES) č. 44/2001 – Článok 34 body 3 a 4 – Uznanie rozsudku vydaného v inom členskom štáte – Situácia, keď je uvedený rozsudok nezlučiteľný so skorším rozsudkom vydaným v tom istom členskom štáte v rovnakej veci a medzi rovnakými účastníkmi“

Vnútroštátne súdy členského štátu vydali v spore medzi rovnakými účastníkmi dva protichodné rozsudky. Prvým rozsudkom bola žaloba vo veci samej zamietnutá, pričom druhý rozsudok uložil žalovanému, spoločnosti so sídlom v Nemecku, povinnosť zaplatiť nároky žalobcu. Následne žalobca požiadal o uznanie vykonateľnosti druhého rozsudku v Nemecku. Súdny dvor rozhodol, že čl. 34 ods. 4 nariadenia Brusel I, podľa ktorého sa rozsudok neuzná, ak je nezlučiteľný so skorším rozsudkom vydaným v inom členskom štáte v rovnakej veci, je aplikovateľný len na rozsudky, ktoré sú vydané v rozdielnych štátoch. Aplikovanie tohto ustanovenia na situáciu, ako vznikla v predmetnom prípade, keď nezlučiteľné rozsudky pochádzajú z toho istého členského štátu, by viedlo *de facto* k porušeniu zásady vzájomnej dôvery a k vecnému preskúmaniu rozsudku.

⁵ Pozri rozsudok Všeobecného súdu z 28. februára 2012 v spojených veciach T-268/08 a T-281/08 *Land Burgenland a Rakúska republika v. Európska komisia*, zatiaľ nepublikovaný v Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu (prehľad judikatúry z MRK – máj 2012, s. 24).

C-170/12 Pinckney (3. 10. 2013)

„Nariadenie (ES) č. 44/2001 – Súdna právomoc – Nároky z mimozmluvnej zodpovednosti – Majetkové autorské práva – Hmotný nosič rozmnožujúci chránené dielo – Zverejnenie – Určenie miesta, kde vznikla škoda“

V tomto prípade bol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania v rámci sporu medzi pánom Pinckneym, francúzskym rezidentom, a spoločnosťou Mediatech usadenou v Rakúsku. Pán Pinckney žaloval spoločnosť Mediatech na Vyššom súde v Toulouse za zásah do jeho autorských práv, čoho sa podľa neho dopustila tým, že bez jeho súhlasu nahrála jeho piesne na kompaktné disky, ktoré následne predávali britské spoločnosti na rôznych internetových stránkach prístupných okrem iného aj v mieste bydliska pána Pinckneyho. Súdny dvor sa v predmetnom prípade zaoberal otázkou právomoci francúzskych súdov konať v tomto spore, keď žalovaná spoločnosť má sídlo na území iného členského štátu. Rozhodol, že čl. 5 bod 3 nariadenia Brusel I sa má vykladať tak, že v prípade údajného zásahu do majetkových autorských práv zaručených členským štátom, v ktorom sa nachádza súd, ktorý začal konanie, má tento súd za daných okolností právomoc rozhodnúť o žalobe o určenie zodpovednosti podanej autorom diela. Tento súd má však právomoc rozhodnúť iba o škode spôsobenej na území členského štátu, na území ktorého sa nachádza.

C-184/12 UNAMAR (17. 10. 2013)

„Rímsky dohovor o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky – Článok 3 a článok 7 ods. 2 – Slobodná voľba zmluvných strán – Hranice – Imperatívne normy – Smernica 86/653/EHS – Samostatní obchodní zástupcovia – Zmluva na predaj alebo kúpu tovaru – Ukončenie zmluvy o obchodnom zastúpení zo strany zastúpeného – Vnútroštátna právna úprava preberajúca smernicu, ktorá stanovuje ochranu presahujúcu minimálne požiadavky smernice a upravuje takisto ochranu obchodných zástupcov v rámci zmlúv na poskytovanie služieb“

V tejto veci išlo o situáciu, kedy si zmluvné strany v zmluve o obchodnom zastúpení dohodli bulharské právo ako rozhodné právo vzťahujúce sa na všetky spory z danej zmluvy. Spor medzi stranami prejednával belgický súd, ktorý chcel na spor namiesto bulharských ustanovení uplatniť belgické ustanovenia upravujúce situáciu obchodných zástupcov, ktoré mali kogentnú povahu. Súdny dvor v tejto súvislosti vykladal čl. 3 a čl. 7 ods. 2 Rímskeho dohovoru a stanovil podmienky, za akých môže súd, ktorý začal konanie, odmietnuť uplatnenie ustanovenia zvoleného rozhodného práva, ktoré transponujú smernicu 86/653, v prospech ustanovení *legis fori*, ktoré transponujú rovnakú smernicu.

C-291/12 Schwarz (17. 10. 2013)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Biometrický cestovný pas – Odtlačky prstov – Nariadenie (ES) č. 2252/2004 – Článok 1 ods. 2 – Platnosť – Právne odôvodnenie – Proces prijímania – Články 7 a 8 Charty základných práv Európskej únie – Právo na ochranu súkromia – Právo na ochranu osobných údajov – Proporcionalita“

V tomto prejudiciálnom konaní Súdny dvor rozhodol, že čl. 1 ods. 2 nariadenia 2252/2004, ktorým sa žiadateľovi o pas ukladá povinnosť odovzdať svoje odtlačky prstov a stanovuje sa ich

ukladanie do cestovných pasov, je platný. Súdny dvor uznal, že odoberanie odtlačkov prstov predstavuje zásah do práva na ochranu súkromia, avšak tento zásah je odôvodnený cieľom chrániť cestovné pasy proti podvodnému zneužívaniu, ako aj zabrániť vstupu neoprávnených osôb do EÚ. Pritom Súdny dvor zdôraznil najmä to, že nariadenie 2252/2004 nemôže slúžiť ako právny základ na využitie odobratých odtlačkov prstov na iný účel, ako je overenie pravosti cestovného pasu a totožnosti jeho držiteľa.

O. Oblasť: Verejné obstarávanie

C-526/11 IVD (12. 9. 2013)

„Verejné zákazky – Smernica 2004/18/ES – Článok 1 ods. 9 druhý pododsek písm. c) – Pojem ‚inštitúcia, ktorá sa spravuje verejným právom‘ – Podmienka týkajúca sa buď financovania činnosti, alebo dohľadu nad riadením, alebo dohľadu nad činnosťou zo strany štátnych, regionálnych alebo miestnych orgánov, alebo iných inštitúcií, ktoré sa spravujú verejným právom – Lekárska komora – Financovanie formou príspevkov vyberaných od členov tejto komory stanovené zákonom – Výška príspevkov určená na zhromaždení uvedenej komory – Nezávislosť tej istej komory, pokiaľ ide o určenie rozsahu a spôsobu vykonávania jej zákonných úloh“

V tejto veci išlo o čiastočné posúdenie toho, či je verejnoprávna profesijná komora inštitúciou, ktorá sa spravuje verejným právom, a teda verejným obstarávateľom v zmysle smernice 2004/18. Súdny dvor rozhodol, že verejnoprávna profesijná komora, ktorá je z väčšej časti financovaná príspevkami, ktoré vyberá od svojich členov na základe zákona, ale tento zákon neurčuje rozsah a spôsob výkonu činností uvedenej inštitúcie ani výšku príspevkov resp. zákonné činnosti, na ktoré sú tieto príspevky určené, nie je z väčšej časti financovaná orgánmi verejnej moci v zmysle smernice. Takisto nespĺňa ani kritérium dohľadu nad riadením profesijnej komory zo strany orgánov verejnej moci v zmysle smernice, keďže na splnenie tohto kritéria nepostačuje, že rozhodnutie, ktorým inštitúcia určuje výšku uvedených príspevkov, musí schváliť orgán vykonávajúci dohľad.

C-336/12 Manova (10. 10. 2013)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Verejné zmluvy – Smernica 2004/18/ES – Zásada rovnosti zaobchádzania – Užšia súťaž – Oznamenie o vyhlásení verejného obstarávania – Žiadosť o pripojenie poslednej zverejnenej účtovnej závierky k prihláške do verejného obstarávania – Absencia tejto účtovnej závierky v spise niektorých uchádzačov – Možnosť verejného obstarávateľa požiadať týchto uchádzačov, aby mu poskytlí uvedenú účtovnú závierku po uplynutí lehoty stanovenej na podanie prihlášok do verejného obstarávania“

Podľa Súdneho dvora zásada rovnosti zaobchádzania nebráni tomu, aby verejný obstarávateľ požiadal uchádzača po uplynutí lehoty stanovenej na podávanie prihlášok do verejného obstarávania o poskytnutie dokumentov opisujúcich situáciu tohto uchádzača, akými sú napr. zverejnené účtovné závierky, a to napriek tomu, že ich predloženie požadovali súťažné podklady. Musí sa však dať objektívne overiť, že príslušné dokumenty existovali už pred uplynutím lehoty stanovenej na prihlásenie sa do výberového konania. Zároveň súťažné podklady ich predloženie nesmeli požadovať výslovne pod hrozbou vylúčenia prihlášky. Takáto

žiadosť napokon nesmie neoprávnene zvýhodňovať alebo znevýhodňovať uchádzačov, ktorým bola uvedená žiadosť adresovaná.

P. Oblasť: Voľný pohyb kapitálu

Spojené veci C-105/12 až C-107/12 Essent a i. (22. 10. 2013)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Voľný pohyb kapitálu – Článok 63 ZFEÚ – Úpravy vlastníckych vzťahov – Článok 345 ZFEÚ – Prevádzkovatelia distribučných sústav elektrickej energie a plynu – Zákaz privatizácie – Zákaz prepojení s podnikmi, ktoré vyrábajú a dodávajú elektrickú energiu alebo plyn alebo s nimi obchodujú – Zákaz činností, ktoré by mohli byť v rozpore so správou sústavy“

Holandsko prijalo určité obmedzenia na trhu s elektrickou energiou a zemným plynom. Jedným z týchto obmedzení bol aj zákaz privatizácie vo vzťahu k distribučným sústavám, podľa ktorého akcie prevádzkovateľa distribučnej sústavy elektrickej energie alebo plynu, ktorý pôsobí na holandskom území, môžu priamo alebo nepriamo vlastniť výlučne verejné orgány určené vnútroštátnou právnou úpravou. Spoločnosti, ktoré pôsobia na danom trhu, sa žalobami domáhali určenia, že príslušné vnútroštátne zákony sú nezlučiteľné predovšetkým s voľným pohybom kapitálu. Vo vzťahu k vyššie uvedenému zákazu privatizácie Súdny dvor najprv pripustil, že môže byť uplatniteľný čl. 345 ZFEÚ, podľa ktorého sa zmluvy nedotýkajú úpravy vlastníckych vzťahov uplatňovanej v členských štátoch. V každom prípade zákaz privatizácie, ako aj ostatné obmedzenia zavedené Holandskom, musia byť podľa Súdneho dvora v súlade so zásadou voľného pohybu kapitálu obsiahnutou v práve EÚ. Súdny dvor napokon rozhodol, že tieto vnútroštátne zákony môžu byť v súlade s právom EÚ, avšak konkrétne posúdenie prináleží vnútroštátnemu súdu.

C-95/12 Európska komisia v. Spolková republika Nemecko (22. 10. 2013)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Rozsudok Súdneho dvora o určení nesplnenia povinnosti – Vnútroštátna právna úprava, ktorá na prijatie niektorých rozhodnutí spoločnosti Volkswagen AG akcionármi stanovuje 20 % blokujúcu menšinu“

Súdny dvor ešte v roku 2007 v rozsudku vo veci C-112/05 konštatoval, že Nemecko porušilo ustanovenia práva EÚ o voľnom pohybe kapitálu tým, že zachovalo účinnosť niektorých ustanovení zákona o Volkswagene. V nadväznosti na tento rozsudok Nemecko zrušilo dve z troch sporných ustanovení zákona o Volkswagene, ale zachovalo účinnosť ustanovenia o znížení prahu blokujúcej menšiny. EK sa domnievala, že Nemecko nedostatočne vykonalo rozsudok Súdneho dvora z roku 2007, a preto podala na Súdny dvor novú žalobu. Tú však Súdny dvor zamietol, pretože podľa jeho názoru z výroku rozsudku z roku 2007 ako aj z jeho odôvodnenia vyplýva, že Súdny dvor nekonštatoval nesplnenie si povinnosti vyplývajúce zo samostatného ustanovenia o znížení prahu blokujúcej menšiny a za nesúladne ho označil len v spojení s ustanovením týkajúcim sa stropu hlasovacích práv. Nemecko teda úplne vykonalo rozsudok Súdneho dvora z roku 2007.

Q. Oblasť: Voľný pohyb osôb

C-140/12 Brey (19. 9. 2013)

„Voľný pohyb osôb – Občianstvo Únie – Smernica 2004/38/ES – Právo na pobyt dlhší ako tri mesiace – Článok 7 ods. 1 písm. b) – Osoba, ktorá už nemá postavenie pracovníka – Poberateľ starobného dôchodku – Podmienka dostatočných zdrojov, aby sa dotknutá osoba nestala záťažou pre „systém sociálnej pomoci“ hostiteľského členského štátu – Žiadosť o osobitné nepríspevkové peňažné dávky – Kompenzačný príspevok určený ako doplnok k starobnému dôchodku – Nariadenie (ES) č. 883/2004 – Článok 3 ods. 3 a článok 70 – Právomoc členského štátu bydliska – Podmienky poskytnutia – Právo na legálny pobyt na vnútroštátnom území – Súlad s právom Únie“

Pán Brey, nemecký občan a poberateľ dôchodku, sa presťahoval spolu s manželkou do Rakúska, kde požiadal o pridelenie kompenzačného príspevku z dôvodu nízkeho dôchodku. Kompenzačný príspevok mu bol zamietnutý s odôvodnením, že nemá dostatočné zdroje na legálny pobyt v Rakúsku, avšak iným rozhodnutím mu bolo udelené registračné potvrdenie na pobyt ako občanovi EHP. V danom prípade bolo sporné, či ekonomicky nečinný občan má právo na takúto dávku v hostiteľskom členskom štáte. Súdny dvor rozhodol, že smernica 2004/38 bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá aj počas obdobia po uplynutí prvých troch mesiacov pobytu za každých okolností automaticky vylučuje poskytovanie dávky, akou je kompenzačný príspevok, ekonomicky nečinnému štátnemu príslušníkovi iného členského štátu z dôvodu, že napriek tomu, že mu bolo vydané registračné potvrdenie, nespĺňa podmienky na získanie legálneho práva na pobyt dlhší ako tri mesiace na území hostiteľského štátu, keďže existencia takéhoto práva na pobyt podlieha požiadavke, aby mal tento štátny príslušník dostatočné zdroje, aby nemusel žiadať o uvedenú dávku.

C-221/11 Demirkan (24. 9. 2013)

„Dohoda o pridružení medzi EHS a Tureckom – Dodatkový protokol – Článok 41 ods. 1 – Klausula „standstill“ – Povinnosť mať vízum pre vstup na územie členského štátu – Slobodné poskytovanie služieb – Právo tureckého štátneho príslušníka vstúpiť do členského štátu na účely návštevy člena svojej rodiny a prípadného prijímania služieb“

Turecká štátna príslušníčka tvrdila, že má právo vstúpiť na nemecké územie bez víz, a to z dôvodu prípadného prijímania služieb počas jej návštevy v Nemecku. Podľa jej názoru toto právo vyplýva z čl. 41 ods. 1 (tzv. "standstill" klauzula) Dodatkového protokolu Dohody o pridružení Turecka. Súdny dvor predovšetkým zdôraznil výlučne hospodársky účel pridruženia Turecka k EHS (dnes už EÚ), čím sa príslušná Dohoda podstatne odlišuje od zakladajúcich zmlúv EÚ. Napokon rozhodol, že čl. 41 ods. 1 Dodatkového protokolu nezahŕňa slobodu pre tureckých štátnych príslušníkov, príjemcov služieb, navštíviť členský štát za účelom prijímania služieb.

C-86/12 Alokpa a Moudoulou (10. 10. 2013)

„Občianstvo Únie – Články 20 ZFEÚ a 21 ZFEÚ – Smernica 2004/38/ES – Právo na pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je priamym predkom maloletých občanov Únie – Občania Únie narodení v inom členskom štáte, než ktorého štátnu príslušnosť majú, ktorí nevyužili svoje právo na voľný pohyb – Základné práva“

Matka, togská štátna príslušníčka, požiadala o udelenie tolerovaného pobytu v Luxemburgu, kde sa jej narodili dve deti, ktoré po otcovi dostali francúzske občianstvo. Súdny dvor rozhodol, že čl. 20 a 21 ZFEÚ nebránia tomu, aby členský štát, v tomto prípade Luxemburg, odoprel štátnemu príslušníkovi tretej krajiny právo na pobyt na svojom území napriek tomu, že sa tento príslušník stará sám o maloleté deti, ktoré sú občanmi EÚ, a ktoré s ním bývajú v tomto členskom štáte od svojho narodenia, pričom nevyužili svoje právo na voľný pohyb. Členský štát, v ktorom sa žiada o udelenie práva na pobyt, môže udelenie tohto práva odmietnuť v prípade, keď žiadatelia nespĺňajú podmienky stanovené smernicou 2004/38, ale takéto odopretie nemôže zbaviť uvedených občanov EÚ možnosti účinne využívať podstatu práv, ktoré im vyplývajú z postavenia občana EÚ.

C-220/12 Thiele Meneses (24. 10. 2013)

C-275/12 Elbrick (24. 10. 2013)

„Občianstvo Únie – Články 20 ZFEÚ a 21 ZFEÚ – Právo na voľný pohyb a pobyt – Štátny príslušník členského štátu – Štúdium v inom členskom štáte – Poskytnutie pomoci na vzdelávanie – Podmienka trvalého pobytu – Umiestnenie miesta vzdelávania v štáte pobytu žiadateľa alebo v susednom štáte – Obmedzená výnimka – Osobitné okolnosti žiadateľa – Pomoc na vzdelávanie – Podmienky – Dĺžka vzdelávania presahujúca alebo rovnajúca sa dvom rokom – Získanie odborného diplomu“

Súdny dvor v týchto dvoch prípadoch opäť⁶ posudzoval nemeckú schému poskytovania pomoci na vzdelávanie. Rozhodol jednak, že vzhľadom na právo EÚ vnútroštátna právna úprava v zásade nesmie obmedzovať poskytnutie pomoci na vzdelávanie na štúdium v inom členskom štáte nemeckým štátnym príslušníkom s trvalým pobytom v inom štáte len na štúdium v štáte trvalého pobytu alebo v susediacich štátoch. V každom prípade sa má individuálne hodnotiť stupeň integrácie žiadateľa do nemeckej spoločnosti. Zároveň čl. 20 a 21 ZFEÚ bránia podľa Súdneho dvora vnútroštátnej právnej úprave, ktorá za určitých podmienok priznáva pomoc na vzdelávanie štátnemu príslušníkovi s bydliskom v Nemecku v prípade štúdia v Nemecku, avšak požaduje splnenie odlišných podmienok na získanie pomoci na vzdelávanie v prípade, keď sa žiadateľ rozhodne študovať ten istý obor v inom členskom štáte.

R. Oblasť: Životné prostredie

C-195/12 IBV & Cie (26. 9. 2013)

„Smernica 2004/8/ES – Pôsobnosť – Kogenerácia a vysoko účinná kogenerácia – Článok 7 – Regionálny podporný program stanovujúci udeľovanie ‚zelených certifikátov‘ na kogeneračné zariadenia – Udelenie väčšieho množstva zelených certifikátov na tie kogeneračné zariadenia, ktoré zhodnocujúce najmä iné druhy biomasy, než biomasy pochádzajúcej z dreva alebo drevného odpadu – Zásada rovnosti a zákazu diskriminácie – Články 20 a 21 Charty základných práv Európskej únie“

⁶ Pozri rozsudok Súdneho dvora z 18. júla 2013 v spojených veciach C-523/11 a C-585/11 Prinz a Seeberger, zatiaľ nepublikovaný v Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu; pozri aj rozsudok Súdneho dvora z 20. júna 2013 vo veci C-20/12 Giersch a i., zatiaľ nepublikovaný v Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu (prehľad judikatúry z MRK – júl 2013, s. 24)..

Súdny dvor rozhodol, že podpora využitia kogenerácie v zmysle čl. 7 smernice 2004/8 nie je obmedzená len na zariadenia vysoko účinnej kogenerácie. Ďalej Súdny dvor uviedol, že pri súčasnom stave práva EÚ zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie, ktoré sú zakotvené najmä v čl. 20 a 21 Charty, nebránia členským štátom, aby pri zavedení národných podporných programov kogenerácie a výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, stanovili opatrenie posilnenej podpory, aké je vo veci samej, ktoré spočíva v tom, že ho môžu využiť všetky kogeneračné zariadenia, ktoré zhodnocujú najmä biomasu, s výnimkou kogeneračných zariadení, ktoré využívajú najmä drevo alebo drevný odpad.

C-203/12 Billerud Karlsborg a Billerud skärblacka (17. 10. 2013)

„Smernica 2003/87/ES – Systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov – Pokuta za prekročenie emisií – Pojem prekročenia emisií – Stanovenie toho, čo sa považuje za porušenie povinnosti odovzdať dostatočné množstvo kvót na pokrytie emisií predchádzajúceho roka v lehotách stanovených smernicou – Neexistencia oslobodzujúceho dôvodu v prípade skutočnej držby nevrátených kvót s výnimkou vyššej moci – Nemožnosť zmeny výšky pokuty – Proporcionalita“

Spoločnosti v lehote stanovenej smernicou neodovzdali kvóty zodpovedajúce ich emisiám za predchádzajúci rok, za čo im bola uložená pokuta, voči ktorej sa odvolali. Tvrdili, že kvóty neodovzdali len kvôli administratívnej chybe, ale na svojich účtoch mali k danému dátumu dostatočné množstvo kvót. Súdny dvor rozhodol, že uloženiu pokuty za prekročenie emisií nemôže uniknúť takýto prevádzkovateľ, ktorý neodovzdal kvóty v lehote určenej smernicou, aj keď ich mal k dispozícii. Vnútroštátny súd ani v takomto prípade nemôže zmeniť výšku paušálnej pokuty stanovenej smernicou v mene zásady proporcionality.

C-267/11 P Európska komisia v. Lotyšská republika (3. 10. 2013)

„Odvolanie – Integrovaná prevencia a kontrola znečisťovania životného prostredia – Systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov – Pridelenie kvót pre Lotyšskú republiku – Obdobie rokov 2008 až 2012“

V tomto prípade sa EK odvolaním domáhala zrušenia rozsudku Všeobecného súdu⁷, ktorým tento súd zrušil rozhodnutie EK o zmene národného alokačného plánu pre kvóty emisií skleníkových plynov („NAP“). Predmetné rozhodnutie EK bolo zrušené z dôvodu porušenia čl. 9 ods. 3 smernice 2003/87, a to najmä z dôvodu nedodržania lehoty. Súdny dvor odvolanie zamietol a uviedol, že ak je lehota troch mesiacov postačujúca na to, aby EK mohla vykonávať svoju právomoc kontroly a aby sa jej umožnilo zamietnuť oznámený NAP v prípade, že nie je v súlade s uvedenými kritériami, táto lehota sa musí považovať o to viac za postačujúcu pri kontrole zmenenej verzie tohto NAP, keď EK už mohla raz preskúmať údaje o domácom priemysle, ktorého sa NAP týka.

C-533/11 Európska komisia v. Belgické kráľovstvo (17. 10. 2013)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Smernica 91/271/EHS – Čistenie komunálnych odpadových vôd – Rozsudok Súdneho dvora o určení nesplnenia povinnosti – Nevykonanie – Článok 260 ZFEÚ – Peňažné sankcie – Uloženie paušálnej pokuty a penále“

⁷ Pozri rozsudok Všeobecného súdu z 22. marca 2011 vo veci T-369/07 *Lotyšská republika v. Európska komisia*, Zb. 2011, s. II-01039 (prehľad judikatúry z MRK – máj 2011, s. 26).

EK podala žalobu voči Belgicku z dôvodu, že Belgicko neprijalo všetky potrebné opatrenia na vykonanie rozsudku Súdneho dvora vo veci C-27/03. Vzhľadom na dĺžku porušenia (9 rokov), ale na druhej strane aj úsilie a investície Belgicka v súvislosti s vykonaním daného rozsudku, Súdny dvor stanovil paušálnu pokutu vo výške 10 miliónov eur. Zároveň však uložil Belgicku povinnosť zaplatiť penále vo výške 859 404 eur za každý semester omeškania sa s vykonaním opatrení potrebných na dosiahnutie súladu s daným rozsudkom. EK zažalovala Belgicko napriek tomu, že problém týkajúci sa čistenia komunálnych odpadových vôd po vynesení prvého rozsudku v drvivej väčšine dotknutých aglomerácií Belgicko odstránilo.

C-72/12 *Gemeinde Altrip a i.* (7. 11. 2013)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Životné prostredie – Smernica 85/337/EHS – Posudzovanie vplyvov na životné prostredie – Aarhuský dohovor – Smernica 2003/35/ES – Právo na opravný prostriedok proti rozhodnutiu o povolení – Časová pôsobnosť – Povoľovacie konanie začaté pred dátumom uplynutia lehoty na prebratie smernice 2003/35/ES – Rozhodnutie prijaté po tomto dátume – Podmienky prípustnosti opravného prostriedku – Porušovanie práva – Povaha procesnej vady, ktorá môže byť uplatnená – Rozsah kontroly“

Žalobcovia vo vnútroštátnom konaní sa domáhali neplatnosti rozhodnutia, ktorým bola povolená sporná výstavba, z dôvodu nedostatočného posúdenia vplyvov na životné prostredie. Vnútroštátny zákon však pripúšťal podanie opravného prostriedku len v prípade, ak posúdenie vplyvov na životné prostredie nebolo vykonané vôbec. Súdny dvor rozhodol, že čl. 10a smernice 85/337 bráni tomu, aby členské štáty vylúčili uplatniteľnosť ustanovení, ktoré preberajú tento článok v prípadoch, keď bolo vykonané nedostatočné posúdenie vplyvov na životné prostredie. Porušenie práva v zmysle tohto článku nemusí byť uznané, ak sa preukáže, že za okolností ako vo veci samej je možné, že napadnuté rozhodnutie by bez procesnej vady, ktorú uplatňujú žalobcovia, nebolo odlišné, pričom Súdny dvor sa venoval aj aspektom hodnotenia dopadu vytýkanej vady na výsledok konania.

II. JUDIKATÚRA VŠEOBECNÉHO SÚDU

A. Oblasť: Duševné vlastníctvo

T-437/11 *Golden Balls v. ÚHVT* (16. 9. 2013)

„Ochranná známka Spoločenstva – Námietkové konanie – Prihláška slovnnej ochrannej známky Spoločenstva GOLDEN BALLS – Skoršia slovná ochranná známka Spoločenstva BALLON D'OR – Podobnosť označení – Pravdepodobnosť zámény – Čl. 8 ods. 1 písm. b) nariadenia (ES) č. 207/2009 – Návrh na zrušenie podaný vedľajším účastníkom konania – Čl. 134 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu – Rozsah preskúmania, ktoré má vykonať odvolací senát – Povinnosť rozhodnúť o celom odvolaní – Čl. 8 ods. 5, čl. 64 ods. 1 a čl. 76 ods. 1 nariadenia č. 207/2009“

Všeobecný súd zrušil rozhodnutie ÚHVT, ktorý odmietol zapísať slovné označenie GOLDEN BALLS z dôvodu pravdepodobnosti zámény alebo asociácie medzi kolidujúcimi označeniami pre zhodné tovary so skoršou ochrannou známkou BALLON D'OR. Všeobecný súd dospel k záveru, že samotná veľmi slabá koncepcná podobnosť ochranných známk vyžadujúca

predchádzajúci preklad nemôže za okolností veci samej postačovať na vytvorenie pravdepodobnosti zámery vo vedomí dotknutej verejnosti.

T-250/10 Knut IP Management v. ÚHVT (16. 9. 2013)

„Ochranná známka Spoločenstva – Námietkové konanie – Prihláška slovej ochrannej známky Spoločenstva Knut – DER Eisbär – Skoršia národná slovná ochranná známka KNUD – Relatívny dôvod zamietnutia – Pravdepodobnosť zámery – Čl. 8 ods. 1 b) nariadenia (ES) č. 40/94 [teraz Čl. 8 ods. 1 b) nariadenia (ES) č. 207/2009]“

Knut je meno slávneho ľadového medveďa, ktorý sa narodil v berlínskej zoologickej záhrade a ktorému bola venovaná veľká pozornosť médií v Nemecku, ako aj v iných krajinách. Vzhľadom na podobnosť skoršieho chráneného označenia Knud a označenia Knut - DER Eisbär a podobnosť tovarov a služieb, na ktoré sa tieto označenia vzťahujú, Všeobecný súd potvrdil rozhodnutie ÚHVT, ktorý odmietol zapísať slovné označenie Knut - DER Eisbär z dôvodu existencie nebezpečenstva pravdepodobnosti zámery, čím rozhodol v prospech tvrdení berlínskej ZOO.

B. Oblast: Energia

T-465/11 Globula v. Európska komisia (6. 9. 2013)

„Vnútrotrh so zemným plynom – Smernica 2003/55/ES – Povinnosť plynárenských podnikov vytvoriť systém dohodnutého prístupu tretích osôb do plynárenských skladovacích zariadení – Rozhodnutie českých úradov udeľujúce žalobkyni dočasnú výnimku na jej budúce podzemné plynárenské skladovacie zariadenia v Dambořicích – Rozhodnutie Komisie ukladajúce Českej republike povinnosť zrušiť rozhodnutie o výnimke – Časová pôsobnosť smernice 2003/55“

Všeobecný súd v tejto veci zrušil rozhodnutie EK, ktorým nariadila Českej republike zrušiť výnimku z povinnosti poskytnúť v rámci pravidiel vnútorného trhu prístup tretích osôb k plánovanému podzemnému plynárenskému skladovaciemu zariadeniu v Dambořicích. Žalobkyňa v tejto veci namietala časovú neuplatniteľnosť konania a kritérií tretej smernice o zemnom plyne pri prijatí rozhodnutia EK a tvrdila, že malo byť uplatnené odlišné konanie a kritériá podľa druhej smernice o zemnom plyne. Všeobecný súd preto skúmal pravidlá časovej pôsobnosti práva v situácii, keď daná legislatíva obsahuje tak procesné, ako aj hmotnoprávne pravidlá, ktoré tvoria neoddeliteľný celok a ktorých jednotlivé ustanovenia nemožno posudzovať izolovane vzhľadom na čas, kedy nadobúdajú účinnosť. V konkrétnom prípade dal za pravdu žalobkyni, že nemali byť uplatnené konanie a kritériá podľa tretej, ale podľa druhej smernice o zemnom plyne.

C. Oblast: Hospodárska súťaž

Spojené veci T-289/11, T-290/11 a T-521/11 Deutsche Bahn a i. v. Európska komisia (6. 9. 2013)

„Hospodárska súťaž – Správne konanie – Rozhodnutie, ktorým sa nariaďuje inšpekcia – Právomoci Komisie vykonávať inšpekcie – Právo na obranu – Proporcionalita – Povinnosť odôvodnenia“

Žalobkyne boli na základe rozhodnutí EK predmetom inšpekcí EK zameraných na prešetrenie podozrení z protisúťažného konania. Žalobou napádali jednak zákonnosť rozhodnutí o nariadení inšpekcie, a jednak incidenčne zákonnosť samotného nariadenia 1/2003, ktoré umožňuje vydať takéto rozhodnutie aj bez zapojenia súdu. Všeobecný súd preskúmal judikatúru ESFP a konštatoval, že právomoc EK vydávať rozhodnutia o inšpekciách, zakotvená v nariadení 1/2003, je v súlade s EDLP vzhľadom na existenciu piatich kategórií záruk v tomto systéme. Ide o odôvodnenie rozhodnutí EK, obmedzenia uložené EK počas inšpekcie, skutočnosť, že EK nemá možnosť použiť pri inšpekcii násilie, zásah vnútroštátnych orgánov a existenciu prostriedkov právnej ochrany *a posteriori*. Zároveň Všeobecný súd preskúmal, či boli tieto záruky dodržané v tomto prípade, pričom ich dodržanie potvrdil a žaloby zamietol.

T-432/10 Vivendi v. Európska komisia (16. 10. 2013)

„Hospodárska súťaž – Zneužívanie dominantného postavenia – Francúzsky trh širokopásmového pripojenia a predplatenej telefónnej služby – Rozhodnutie o odmietnutí sťažnosti – Závažnosť údajného porušenia pre fungovanie spoločného trhu – Pravdepodobnosť preukázania existencie údajného porušenia“

Žalobkyňa podala v r. 2009 EK sťažnosť na údajné protisúťažné správanie spoločnosti France Télécom, ktorá sa neskôr premenovala na Orange, na trhu vysokorýchlostného internetu a predplatených telefónnych služieb. EK túto sťažnosť v r. 2010 zamietla z dôvodu obmedzeného vplyvu, ktorý by dotknuté praktiky mohli mať na fungovanie vnútorného trhu a obmedzených možností preukázať porušenie pravidiel hospodárskej súťaže. Žalobkyňa napadla toto rozhodnutie žalobou, ktorú Všeobecný súd v plnom rozsahu zamietol. Pritom dospel k záveru, že EK môže vziať do úvahy výsledky monitoringu a inšpekcí národných regulačných orgánov tak, ako to spravila v tomto prípade. Zároveň potvrdil, že možnosti preukázať porušenie súťažných pravidiel v tomto prípade boli veľmi obmedzené. EK teda správne dospela k záveru o chýbajúcom záujme EÚ na pokračovaní vyšetrovania v tejto veci.

D. Oblasť: Mimozmluvná zodpovednosť EÚ

T-333/10 ATC a i. v. Európska komisia (16. 9. 2013)

„Mimozmluvná zodpovednosť - Veterinárna politika - Bezpečnostné opatrenia v krízovej situácii - Ochranné opatrenia v súvislosti s vysoko patogénnou influenzou vtákov v tretích krajinách – Zákaz dovozu voľne žijúcich vtákov odchytených vo voľnej prírode – Dostatočne závažné porušenie právnych pravidiel, ktorých predmetom je priznanie práv jednotlivcom – Zjavné a závažné porušenie medzí posudzovacej právomoci – Smernica 91/496/ES a 92/65/ES – Zásada obozretnosti – Povinnosť starostlivosti – Proporcionalita“

Žalobcovia čiastočne uspeli so žalobou o náhradu škody, ktorá im vznikla v dôsledku série rozhodnutí EK, ktorými obmedzila dovoz voľne žijúcich vtákov v rámci protiopatrení proti vtáčej chrípke. Podľa Všeobecného súdu sa EK sa dopustila dostatočne závažného porušenia povinnosti náležitej starostlivosti, keď uprednostnila globálny prístup a nevyvinula úsilie vec prešetriť, vyhodnotiť existenciu rizík, zabrániť prijatiu svojvoľného opatrenia a rozhodnutie riadne odôvodniť. Zároveň EK nepreukázala, že neexistovalo menej obmedzujúce opatrenie, a prekročila aj medze širokej posudzovacej právomoci, ktorá jej podľa Všeobecného súdu v danom prípade vyplývala jednak z čl. 18 smernice 91/496, ako aj uplatňovania zásady

obozretnosti. Všeobecný súd napokon konštatoval, že otázku posúdenia rozsahu škody nie je možné okamžite vyriešiť. Rozhodol preto medzitýmnym rozsudkom a vyzval účastníkov, aby sa v lehote troch mesiacov dohodli na výške náhrady škody a doručili mu vyčíslenie, resp. aby mu v prípade nedosiahnutia dohody predložili vlastné návrhy vyčíslenia škody.

E. Oblasť: Hospodárska a sociálna súdržnosť

T-402/06 Španielske kráľovstvo v. Európska komisia (16. 9. 2013)

T-2/07 Španielske kráľovstvo v. Európska komisia (16. 9. 2013)

T-3/07 Španielske kráľovstvo v. Európska komisia (16. 9. 2013)

„Kohézny fond – Nariadenie (ES) č. 1164/94 – Čiastočné zrušenie finančnej pomoci – Verejné obstarávanie služieb a prác – Kritériá hodnotenia ponúk – Ekonomicky najvýhodnejšia ponuka – Rovnosť zaobchádzania – Transparentnosť – Ponuka s neobvykle nízkou cenou – Oprávnenosť výdavkov – Stanovenie finančnej pomoci – Článok H ods. 2 prílohy II nariadenia č. 1164/94 – Proporcionalita“

Všeobecný súd vo všetkých troch rozsudkoch okrem iného konštatoval, že uplatňovanie metódy priemernej ceny pri určovaní ekonomicky najvýhodnejšej ponuky je v rozpore s čl. 30 ods. 1 a 2 smernice 93/37 o verejnom obstarávaní prác a čl. 36 smernice 92/50 o verejnom obstarávaní služieb ako aj zásadou transparentnosti, keďže uplatnenie tejto metódy predpokladá nevyhnutnosť určiť a posteriori podstatnú, až rozhodujúcu, skutočnosť pre rozhodnutie o pridelení zákaziek. Navyše jej uplatnenie môže v prípade rovnosti ostatných relevantných kritérií viesť k uprednostneniu ponuky s vyššou cenou. Zároveň pre určenie ekonomicky najvýhodnejšej ponuky nie je prípustné kritérium skúsenosti s predchádzajúcimi prácami, pretože sa týka overenia spôsobilosti uchádzačov vykonať zákazku, a nie hodnotenia ponuky, čo sú dve odlišné fázy hodnotenia.

F. Oblasť: Obchodná politika

T-512/09 Rusal Armenal v. Rada Európskej únie (5. 11. 2013)

„Dumping – Dovozy určitých hliníkových fólií s pôvodom v Arménsku, Brazílii a Číne – Pristúpenie Arménska k WTO – Štatút podniku pôsobiaceho v trhovom hospodárstve – Článok 2 ods. 7 nariadenia (ES) č. 384/96 – Zlučiteľnosť s antidumpingovou dohodou – Článok 277 ZFEÚ“

Všeobecný súd v tejto veci zrušil nariadenie 925/2009, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo a s konečnou platnosťou sa vyberá dočasné clo uložené na dovoz určitých hliníkových fólií s pôvodom v Arménsku, Brazílii a Číne v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne. Všeobecný súd sa vo svojom rozsudku zaoberal postavením antidumpingovej dohody ako medzinárodného dohovoru v právnom poriadku EÚ, ako aj výkladom uvedenej dohody. Skúmal najmä jej vzťah k pravidlám stanoveným v základnom nariadení o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi EÚ.

G. Oblasť: Prístup k dokumentom

T-331/11 Besselink v. Rada EÚ (12. 9. 2013)

„Prístup k dokumentom – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Návrh rozhodnutia Rady, ktorým sa Komisia poveruje rokovať o dohode o prístupení Európskej únie k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – Výnimka týkajúca sa ochrany verejného záujmu, pokiaľ ide o medzinárodné vzťahy – Čiastočný prístup – Povinnosť odôvodnenia – Návrh na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania a dôkazné prostriedky – Neprípustnosť“

V tomto konaní napadol profesor Besselink z Utrechtskej univerzity rozhodnutie Rady EÚ, ktorým mu bol zamietnutý úplný prístup k dokumentu obsahujúcemu jednak návrh rozhodnutia Rady EÚ, ktorým sa EK poveruje rokovať o Dohode o prístupení EÚ k EDLP, a tiež vyjednávacie usmernenia pre EK. Hoci niektoré procesné či substantívne návrhy Všeobecný súd odmietol ako neprípustné, napokon žalobe sčasti vyhovel. Len na niektoré nesprístupnené časti dokumentu totiž bolo podľa Všeobecného súdu možné uplatniť výnimku týkajúcu sa ochrany verejného záujmu v oblasti medzinárodných vzťahov, na ktorú sa odvolávala Rada EÚ vo svojom rozhodnutí.

T-380/08 Holandské kráľovstvo v. Európska komisia (13. 9. 2013)

„Prístup k dokumentom – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Návrh smerujúci k sprístupneniu určitých dôverných častí konečného rozhodnutia Komisie týkajúceho sa kartelu – Zamietnutie prístupu – Povinnosť odôvodnenia – Povinnosť vykonať konkrétne a individuálne preskúmanie – Výnimka vzťahujúca sa na ochranu súkromia a integrity jednotlivca – Výnimka vzťahujúca sa na ochranu obchodných záujmov tretej osoby – Výnimka vzťahujúca sa na ochranu účelu vyšetrovania – Prevažujúci verejný záujem – Lojálna spolupráca“

Holandsko požiadalo podľa nariadenia 1049/2001 o sprístupnenie úplného a dôverného znenia konečného rozhodnutia EK, týkajúceho sa kartelu. Svoju žiadosť odôvodňovalo tým, že v dôsledku tohto kartelu utrpelo ujmu, pričom má v úmysle žiadať na vnútroštátnych súdoch náhradu škody od zúčastnených podnikov. EK žiadosť zamietla z dôvodov ochrany súkromia a integrity jednotlivca, ochrany obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby a ochrany účelu inšpekcii, vyšetrovania alebo kontroly. Záujem Holandska na podaní súkromnoprávnej žaloby nepredstavoval podľa EK prevažujúci dôvod verejného záujmu odôvodňujúci sprístupnenie. Všeobecný súd potvrdil závery EK, pričom odmietol tvrdenia Holandska, že ochrana obchodných záujmov sa nemá vzťahovať na nelegitímne konanie spočívajúce v organizovaní kartelu a na informácie zhromaždené v rámci jeho prešetrovania. Záujem Holandska na náhrade škody predstavuje súkromný, a nie verejný záujem, a to aj napriek tomu, že ide o členský štát. Všeobecný súd odmietol aj tvrdenie Holandska o porušení zásady lojálnej spolupráce zo strany EK, keďže žiadosť o sprístupnenie dokumentov bola podaná na základe nariadenia 1049/2001, ktoré bola EK povinná dodržať, vrátane stanovených výnimiek zo sprístupňovania. Automatické uplatnenie povinnosti lojálnej spolupráce by v tomto kontexte viedlo k priznaniu osobitného postavenia členskému štátu, čo nebolo úmyslom normotvorcu EÚ.

T-111/11 ClientEarth v. Európska komisia (13. 9. 2013)

„Prístup k dokumentom – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Štúdie doručené Komisii týkajúce sa prebratia smerníc v oblasti životného prostredia – Čiastočné zamietnutie prístupu – Výnimka vzťahujúca sa na ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly – Konkrétne a individuálne preskúmanie – Súlad s Aarhuským dohovorom – Prevažujúci verejný záujem – Dôsledky prekročenia lehoty na prijatie výslovného rozhodnutia – Rozsah povinnosti aktívneho šírenia informácií o životnom prostredí“

Žalobkyňa požadovala od EK sprístupnenie externých štúdií, týkajúcich sa prevzatia smerníc v oblasti životného prostredia, ktoré mohli slúžiť ako podklad pre prípadné rozhodnutie o začatí konania o porušení práva EÚ členskými štátmi. Prístup jej bol zamietnutý na základe výnimky, týkajúcej sa ochrany účelu vyšetrovania a ochrany rozhodovacieho procesu inštitúcií. Všeobecný súd rozhodnutie EK potvrdil, pričom podľa neho sa výnimka, týkajúca sa ochrany účelu vyšetrovania, vzťahuje tak na dokumenty, ktoré sú súčasťou spisu v už začatom konaní o nesplnenie povinností, ako aj na dokumenty, v súvislosti s ktorými EK ešte len môže začať takéto konanie. Navyše vyvodil, že na základe Aarhuského dohovoru nie je možné posudzovať zákonnosť ustanovenia sekundárneho práva EÚ upravujúceho dôvody zamietnutia žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí, keďže tento dohovor nie je z hľadiska svojho obsahu bezpodmienečný a dostatočne presný.

T-214/11 ClientEarth a PAN Europe v. EFSA (13. 9. 2013)

„Prístup k dokumentom – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Mená expertov, ktorí predložili pripomienky k návrhu sprievodného dokumentu týkajúceho sa vedeckých dokumentov, ktoré majú byť uvedené v žiadostiach o povolenie umiestnenia prípravku na ochranu rastlín a jeho aktívnych zložiek na trh – Zamietnutie prístupu – Výnimka vzťahujúca sa na ochranu súkromia a integrity jednotlivca – Ochrana osobných údajov – Nariadenie (ES) č. 45/2001 – Povinnosť odôvodnenia“

Žalobkyne požadovali sprístupnenie informácie o tom, ktorí z expertov, podieľajúcich sa na pripomienkovaní príručky pre žiadateľov podľa nariadenia 1107/2009, poskytli ktoré z predložených pripomienok k jej návrhu. EFSA klasifikovala takúto informáciu ako osobný údaj a nesprístupnila im ju. Všeobecný súd potvrdil, že takáto informácia skutočne predstavuje osobný údaj. V takej situácii je jednak potrebné, aby žiadateľ preukázal potrebu, aby mu boli osobné údaje poskytnuté, a jednak, aby neexistoval žiaden dôvod domnievať sa, že by tým mohlo dôjsť k zásahu do legitímnych práv osoby, o ktorej osobné údaje ide. Keďže v tomto prípade žalobkyne nepreukázali splnenie prvej podmienky, Všeobecný súd rozhodnutie EFSA potvrdil.

T-545/11 Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe v. Európska komisia (8. 10. 2013)

„Prístup k dokumentom – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Dokumenty týkajúce sa prvého povolenia na uvádzanie účinnej látky glyfozát na trh – Čiastočné zamietnutie prístupu – Riziko poškodenia obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby – Článok 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001 – Prevažujúci verejný záujem – Nariadenie (ES) č. 1367/2009 – Článok 6 ods. 1 nariadenie č. 1367/2009 – Smernica 91/414/EHS“

Žalobkyne žiadali, aby im EK sprístupnila hodnotiacu správu, týkajúcu sa použitia látky glyfozát ako prípravku na ochranu rastlín. EK im túto správu odmietla sprístupniť z dôvodu, že požadované informácie sa podľa nej netýkajú emisií do životného prostredia a že neexistuje dôkaz o existencii prevažujúceho verejného záujmu v prospech sprístupnenia, ktorý by prelomil dôvod nesprístupnenia spočívajúci v ochrane obchodných záujmov fyzických a právnických osôb. Podľa názoru Všeobecného súdu však naopak ide o informácie, ktoré sa dostatočne priamo týkajú emisií do životného prostredia. Pritom pri takýchto informáciách nariadenie 1367/2009 stanovuje nevyvrátiteľnú domnienku existencie prevažujúceho verejného záujmu na sprístupnení, pokiaľ nejde o informácie, ktoré sa týkajú vyšetrovania, a to predovšetkým vyšetrovania možného porušenia povinností vyplývajúcich z práva EÚ. Všeobecný súd z uvedeného dôvodu zamietavé rozhodnutie EK zrušil.

H. Oblasť: Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika

Spojené veci T-35/10 a T-7/11 Bank Melli Iran v. Rada EÚ (6. 9. 2013)

T-493/10 Persia International Bank v. Rada EÚ (6. 9. 2013)

Spojené veci T-4/11 a T-5/11 Export Development Bank of Iran v. Rada EÚ (6. 9. 2013)

T-12/11 Iran Insurance Company v. Rada EÚ (6. 9. 2013)

T-13/11 Post Bank Iran v. Rada EÚ (6. 9. 2013)

T-24/11 Bank Refah Kargarán v. Rada EÚ (6. 9. 2013)

T-434/11 Europäisch-Iranische Handelsbank AG v. Rada EÚ (6. 9. 2013)

Spojené veci T-42/12 a T-181/12 Naser Bateni v. Rada EÚ (6. 9. 2013)

T-57/12 Good Luck Shipping v. Rada EÚ (6. 9. 2013)

T-110/12 Iranian Offshore Engineering & Construction v. Rada EÚ (6. 9. 2013)

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránu s cieľom zabrániť šíreniu jadrových zbraní – Zmrazenie finančných prostriedkov – Povinnosť odôvodnenia – Právo na obhajobu – Právo na účinnú súdnu ochranu – Legitímna dôvera – Opätovné preskúmanie prijatých reštriktívnych opatrení – Nesprávne posúdenie – Rovnosť zaobchádzania – Právny základ – Podstatné formálne náležitosti – Proporcionalita“

Žalobcovia v uvedených veciach žiadali Všeobecný súd zrušiť rozhodnutia, resp. nariadenia Rady EÚ, ktorými boli prijaté alebo ponechané v účinnosti reštriktívne opatrenia voči nim z dôvodu podieľania sa na iránskom nukleárnom programe. Všeobecný súd v týchto veciach skúmal najmä, či Rada EÚ dostatočne preukázala skutočnosť, na základe ktorých dospela k záveru, že žalobcovia podporovali šírenie jadrových zbraní, ako aj to, či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu skutočností a dôkazov, na ktoré sa Rada EÚ odvolávala. Všeobecný súd v týchto konaniach zrušil napadnuté akty prijaté voči žalobcom, s výnimkou žalobcov Bank Melli Iran a Europäisch-Iranische Handelsbank, ktorí napokon zostali na zozname osôb, ktorých zdroje majú byť zmrazené.

T-383/11 Makhlouf v. Rada EÚ (13. 9. 2013)

T-563/11 Anbouba v. Rada EÚ (13. 9. 2013)

T-592/11 Anbouba v. Rada EÚ (13. 9. 2013)

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia prijaté voči Sýrii – Zmrazenie finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov – Obmedzenia vstupu na územie Únie a prechodu cez toto územie – Právo na obhajobu – Povinnosť odôvodnenia – Zjavne nesprávne posúdenie – Základné práva.“

Žalobcovia v uvedených konaniach žiadali zrušiť akty, ktorými ich Rada EÚ zaradila na zoznam týkajúci sa zmrazenia finančných a ekonomických zdrojov v rámci reštriktívnych opatrení prijatých voči Sýrii. Všeobecný súd v uvedených konaniach skúmal najmä to, či nebolo porušené právo žalobcov na obhajobu (najmä právo byť vypočutý vo veci reštriktívnych opatrení), právo na spravodlivý proces a účinnú súdnu ochranu, ďalej či nedošlo k nesprávnemu posúdeniu Radou EÚ a či boli napadnuté akty dostatočne odôvodnené. Všeobecný súd považoval vznesené žalobné dôvody za nedôvodné a žaloby zamietol.

I. Oblasť: Štátna pomoc

T-347/09 Spolková republika Nemecko v. Európska komisia (12. 9. 2013)

„Štátna pomoc – Bezplatný prevod území národného prírodného bohatstva – Opatrenia určené na finančnú podporu projektov na ochranu životného prostredia – Rozhodnutie, ktorým sa vyhlasuje pomoc za zlučiteľnú s vnútorným trhom – Pojem podnik – Povinnosť odôvodnenia“

EK v roku 2009 vyhlásila opatrenia oznámené nemeckými orgánmi, pozostávajúce jednak z bezplatného prevodu území národného prírodného bohatstva vo vlastníctve Nemecka na organizácie na ochranu prírody a jednak z podporovania projektov ochrany prírody, za štátnu pomoc zlučiteľnú s vnútorným trhom. V uvedenom konaní Nemecko žiadalo zrušiť uvedené rozhodnutie EK v rozsahu, v akom sú v ňom oznámené opatrenia označované za štátnu pomoc v zmysle čl. 87 ods. 1 ES. Nemecko sa totiž domnievalo, že EK z viacerých hľadísk nesprávne uplatnila uvedený článok. Namietalo najmä, že EK nesprávne kvalifikovala organizácie na ochranu prírody, ktoré nesledujú ekonomický cieľ, ako „podniky“ na účely pravidiel štátnej pomoci v práve EÚ. Všeobecný súd však dospel k záveru, že v rozsahu, v akom predmetné organizácie priamo ponúkajú tovar a služby na konkurenčných trhoch (napr. predaj dreva, prenájmy na lov), sa musia považovať za podniky v zmysle pravidiel štátnej pomoci v práve EÚ a napokon žalobu Nemecka zamietol.

T-79/10 Colt Télécommunications France v. Európska komisia (16. 9. 2013)

T-258/10 Orange v. Európska komisia (16. 9. 2013)

T-325/10 Iliad a i. v. Európska komisia (16. 9. 2013)

„Štátna pomoc – Náhrada nákladov za výkon služieb vo verejnom záujme v rámci prevádzkovania vysokorýchlostnej elektronickej komunikačnej siete v regióne Hauts-de-Seine – Rozhodnutie konštatujúce, že oznámené opatrenie nepredstavuje pomoc – Nezačatie fázy formálneho zisťovania – Vážne ťažkosti“

Žalobcovia v uvedených konaniach napadli rozhodnutie EK, ktorým rozhodla, že náhrada nákladov za výkon služieb vo verejnom záujme vo výške 59 miliónov eur, poskytnutá francúzskymi orgánmi v prospech združenia podnikov na projekt vysokorýchlostnej (optickej) širokopásmovej siete, nepredstavuje štátnu pomoc. Všeobecný súd v prvom rade skúmal, či EK nepochybila, keď prijala rozhodnutie bez toho, aby začala vo veci formálne zisťovanie. Nakoľko EK pri predbežnom skúmaní, či predmetné opatrenie predstavuje štátnu pomoc, dodržala lehotu stanovenú právom EÚ, nebola podľa Všeobecného súdu povinná začať formálne zisťovanie vo veci. Všeobecný súd tiež skúmal, či EK nepochybila pri skúmaní kritérií ustanovených judikatúrou Altmark, ktorá stanovila 4 kumulatívne podmienky, pri splnení ktorých sa náhrada za výkon verejných služieb nemusí klasifikovať ako štátna pomoc. Tu dospel k záveru, že EK nepochybila, keď považovala všetky podmienky Altmark-u za splnené a žaloby zamietol.

T-275/11 TF1 v. Európska komisia (16. 10. 2013)

„Štátna pomoc – Verejnoprávny rozhlas a televízia – Pomoc, ktorú francúzske orgány zamýšľajú poskytnúť v prospech France Télévisions – Ročná rozpočtová dotácia – Rozhodnutie, ktorým sa vyhlasuje pomoc za zlučiteľnú s vnútorným trhom – Článok 106, odsek 2 ZFEÚ– Záväzný účelové prepojenie medzi zdanením a opatrením pomoci“

Všeobecný súd v tomto konaní potvrdil rozhodnutie EK, ktorým bola štátna pomoc, ktorú francúzske orgány zamýšľajú poskytnúť v prospech France Télévisions vo forme ročnej rozpočtovej dotácie, vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom. EK okrem iného dospela k záveru o neexistencii záväzného účelového prepojenia medzi novozavedeným zdanením reklamného vysielania a elektronickej komunikácie, ktoré bolo súčasťou reformy verejnoprávneho vysielania, na jednej strane a rozpočtovými dotáciami vyplatenými France Télévisions na strane druhej. Preto EK tieto nové dane vylúčila z celkového posúdenia súladu štátnej pomoci s vnútorným trhom. Žalobkyňa namietala nesprávnosť tohto záveru EK, Všeobecný súd však potvrdil jeho správnosť. Zároveň neprijal ani ostatné výhrady žalobkyne a žalobu zamietol.

T-525/08 Poste Italiane v. Európska komisia (13. 9. 2013)

„Štátna pomoc – Úročenie prostriedkov na bežných účtoch pošty v štátnej pokladnici – Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú so spoločným trhom a nariaďuje sa jej vymáhanie – Pojem štátna pomoc – Výhoda“

Žalobkyňa v tejto veci žiadala zrušiť rozhodnutie EK, ktorým EK vyhlásila režim štátnej pomoci, poskytnutej Talianskom vo forme úročenia bežných účtov Poste Italiane v štátnej pokladnici, za nezlučiteľný s vnútorným trhom. Všeobecný súd v tejto veci posudzoval najmä, či EK vo svojom rozhodnutí pri posudzovaní existencie poskytnutej výhody správne uplatnila kritérium obozretného dlžníka, ako aj to, či došlo zo strany EK k zjavne nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď dospela k záveru o existencii pomoci na základe jednoduchého konštatovania kladného rozdielu medzi parametrom dohody o poskytnutej výhode a parametrom súkromného dlžníka. Všeobecný súd dospel k záveru, že EK neunesla dôkazné bremeno, ktoré jej prináleží pri preukázaní existencie výhody v zmysle čl. 87 ods. 1 ZES (v súčasnosti čl. 107 ods. 1 ZFEÚ) a zrušil napadnuté rozhodnutie.